

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

17 EMMAUS 30**25** KONFIRMÁCIÓS BIZONYSÁGTÉTELEK**34** ÁLDOZÓCSÜTÖRTÖKI CSENDES NAP

Főszerkesztő	Bán Magdolna
Szerkesztőbizottság	Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának és Levéltárának munkatársai
Munkatársak	Borsos-Pintér Nóra, Kabaí Virág, Krettné Bagi Márta, Puskás Júlia, Dr. Szabó Ildikó, Szabó Zsuzsanna, Szenes Mártonné Durucz Anna
Lektor	Bovier Hajnalka
Szerkesztőség	KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG KÖNYVTÁRA ÉS LEVÉLTÁRA Szerkesztőség címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. • Telefon és fax: 76/500-388 • E-mail: konyvtar@krek.hu • Honlap: www.krekbib.hu
Főző	Csász Győző, Féixné Oravecz Márta, Juhász Katalin, KEOL.hu, Kiss Ákos, Kovács Diána, Kutasi Bence, Noszlopy Miklós, Pálóczi Károly, Telekes Tamás, Varjú Barnabás
Tervező	Kiss Ákos
Kiadó	KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG Kiadó címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. • Telefon és fax: 76/500-389 • E-mail: hivatal@krek.hu • Honlap: www.krek.hu
Felelős kiadó	Varga Nándor
Nyomda	PRINT 2000 NYOMDA Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Nyomda u. 8. • Telefon: 76/501-240 Fax: 76/501-249 • E-mail: office@print2000.hu Honlap: www.print2000.hu
Címlap	6. d. osztály farsangi előadása a díszteremben

Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtár

Új Szőlőkert
a Kecskeméti Református
Egyházközség hírmondója

IV. évf. 2. szám
(2016. április – június)

Készült 800 példányban

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

1. Leendő elsősök a díszteremben
(fotó: KEOL.hu)
2. Tápióbicskei csata *(fotó: Telekes Tamás)*

3. Táncpróba
4. Pünkösödölők 2. a osztály *(fotó: Telekes Tamás)*
5. Fotós tábor: éjszakai fotózás *(fotó: Telekes Tamás)*

6. Fotós tábor: természetfotó *(fotó: Kovács Diána)*
7. Ugrókötél háziverseny

Főszerkesztői gondolatok

Amennyire lehet, az ember próbálja a dolgait előre tervezni, de van úgy, hogy az isteni végzés közbeszól. Amikor azt gondoljuk, hogy most egy békés, pihentető időszak következik az életünkben, ez egy pillantás alatt megváltozhat. Szerintem mindenki számára sűrű volt az év első fele, mi is naivan csak arra számítottunk, hogy majd márciusi kollégiumi istentiszteletünkön ünneplünk az internátussal, és erre az évre le is tudjuk az évfordulókat, de hamar rá kellett döbbernünk, hogy bizony Emmaus házunk is most jubilál. Megnehezítette munkánkat, hogy a könyvtár februárban beázott, ezért két hónap bezárásra kényszerültünk. Nem kis dolog volt az életünket úgy átszervezni, megoldani, hogy akár csak az újság két száma is megjelenhessen. De ma már boldogok és lelkesek vagyunk, hogy egy kicsinosított bibliotékában alkothatunk, és várhatjuk a hozzánk betérőket.

Gondolom, hasonló lelkesedés fűti a tanárokat és diákokat egyaránt, hiszen egykettőre itt a tanév vége, és jön a várva várt vakáció. Megérdemelt a pihenés, hiszen nagyon sok szép tanulmányi és sportsikert arattak diákjaink az elmúlt hónapokban, öregbítve iskolánk hírnevét. Egyházi évünk zárásaként 83-an tettek konfirmációi vizsgát és közülük többen fogadalmat is. Elballagtak gimnazistáink, sőt az írásbeli érettségi vizsgákon túl, most már a szóbeli megmérettetésre készülnek. Konferenciáknak adtunk otthont, és elmondhatatlanul gazdag és színes programok tömkelege várta gyülekezeti tagjainkat és oktatási intézményeink tanulóit egyaránt. Azt gondolom, hogy általános iskolánk vendégként, gazdag olvasnivalót találhat mindenki, aki belelapoz majd ebben a lapszámba.

Minden kedves olvasónknak pihentető, feltöltekező nyarat kívánok!

BÁN MAGDOLNA

Keresztyének híre

VASS RÉKA ADRIENN

Lekció: ApCsel 17,1-9

Textus: *Ezek, akik az egész világot felforgatták, itt is megjelentek. (ApCsel 17,6)*

Nyárra készülve sokan kezdjük tervezgetni azt, hogy hogyan fogunk majd kikapcsolódni, és sokan gondolkodunk már azon is, hogy hova utazunk. Sokszor van valamilyen kitűzött célja is az utazásunknak. Egy-egy szép helyet megnézni, vagy gyakorolni egy idegen nyelvet. Mindeközben ügyelünk arra is, hogy ne alakuljon ki rossz vélemény rólunk, és ezzel együtt hazánkról és mindarról, amit képviselünk. Nyári szünet előtt az iskolásokat tanáraik a jókívánságok mellett egy-egy intelligenciával is ellátják, többek között azzal is, hogy a szünetben se felejtkezzenek meg arról, hogy melyik iskolának a tanulói, és ne hozzanak szégyent az intézmény hírnevére.

A Szentírásban több olyan személy van, aki sokat utazott, az egyik legismertebb közülük Pál apostol. Az ő utazásainak is volt célja, mégpedig az, hogy Krisztust és az ő megváltó áldozatát minél többekkel megismertesse. Neki azonban nem sikerült elkerülnie azt, hogy nevét ne tüntessék fel negatív színben. Pált és Szilászt Thesszalonikában azzal vádolták meg, hogy „... az egész világot felforgatták...”. Nem ez volt az első eset, hogy ilyen vádakkal illették őket. Korábban Filippinél azt mondták róluk, hogy felforgatták a várost (ApCsel 16,20). Úgy látszik, hogy minél tovább jutnak az evangélium terjesztésével, annál erősebb vádakkal illettik őket cselekedetük miatt.

Az apostol és társai tevékenysége azon-

ban csupán a nem megtérők számára volt bosszantó, hiszen gondoljunk bele, hogy valójában milyen dicsőséges tettet fogtak Pálékra! Felforgatták az egész világot azzal, hogy hirdették az evangéliumot. Bárcsak minket is azzal ítélnének el, hogy telekürtöltük a világot Jézus Krisztus üzenetével! Bárcsak a kecskeméti gyülekezet tagjairól is elterjedne ez a vád: felforgatták a várost, az országot, a világot azzal, hogy az evangéliumot hirdetik. Milyen boldogan vallanánk mindannyian magunkat bűnösnek ebben a vádban! Milyen jó lenne, ha mindez vezető hírként szerepelne a híradásokban, mert ez azt jelentené, hogy nem szunnyad az evangélium, hanem terjed.

Nekünk azonban azt is fontos látnunk, hogy Pálék valójában nem felforgató tevékenységet végeztek, és nem miattuk fordult fel a világ, hiszen az már rég a feje tetején áll a bűn miatt. Az apostolnak és társainak az volt a célja, hogy ezt a felfordult világot helyére állítsák az evangélium által. Ma is minden Krisztust követőnek ez a feladata: a krisztusi rend helyreállításának elősegítése Isten Igéjének hirdetése által.

Áldja meg az Úr nyarunkat a kikapcsolódáson és a pihenésen túl azzal is, hogy felhasznál bennünket az ő szolgálatához, hogy általunk is terjedhessen az evangélium szerte e világon. Ámen!

A samáriai falu előtt

GYÓRI JÓZSEF

Uram Jézus, bejártuk a falut.
 Megzörgettük minden bezárt kaput.
 Szállást kértünk, egyszerű nyughelyet.
 De nem nyílt a szív, nem nyílt ajtó Neked.
 A szent város oly megvetett nekik,
 Ki arra tart, azt be sem engedik.
 Pedig van hely. Szükség is lenne Rád.
 Gyötrődik és vérzik minden család.
 Csak pár órát ha töltenél velük,
 Megváltozhatna egész életük.
 Oly gögösek, Uram, az emberek!
 Nem érdemlik, hogy tovább éljenek.
 Ítélj, Uram, égesd meg e falut,
 A sok bezárt házat, szívet, kaput.
 Ahogy egykor Illés cselekedett,
 Kérünk, Uram, kérünk égi tüzet!

– Nem tudjátok, sértődött emberek,
 Minémű lélek van tibennetek.
 Küldetésetek félreértitek,
 Idő előtt kérvén ítéletet.
 Az idők végén lesz ítélet is.
 Megrázza az eget is, földet is.
 De ez a kor: kegyelem napja ez.
 Nem tűzfolyam, élő víz ömledez.
 Nem kényszer ez. Kegyelem zörgetés.
 Kereszthordozó, égi küldetés.
 Uratok földre azért érkezett,
 Hogy megkeresse, ami elveszett.

.....
 TERÓLAD ZENG DICSÉRETEM: *Liturgikus versek*. Budapest,
 MRETZS, 2009. 324. p.

Remény

RÁBA GYÖRGY

Mert ember Isten nem lehet
 de kis csodát tehetne még
 kifényesíthet egy napot
 nyújtván a bőség tenyerét
 nem feltétlenül adományt
 szilárd támasztékul kezét
 csupán egy szót sűgva kiáltva
 fennhangon fülébe „lehet”
 felröppenthet postagalambként
 a másik felé egy mosolyt
 hogy tudja higgye a remény
 jósorsába holnapot olt
 a csüggedőnek lankadónak
 az emlékezés vírusát
 vigaszul egy hunyorítással
 egy öleléssel adja át
 hogy nincstelenül ne maradjon
 a magános se egyedül
 óráin kívül mégis élhet
 ki tűnt jelenetbe merül

.....
www.holmi.org/2007/09raba-gyorgy-remeny
 Dr. Szabó Ildikó igazgató versválasztása

Uram, olyan hangos a világ,
Ki-ki csak hajtogatja, védi
a maga igazát.
Bántva, sebezve,
mégis távlattalanul.

De a te szavad, Uram,
gyógyító szó.

Hang és csend

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

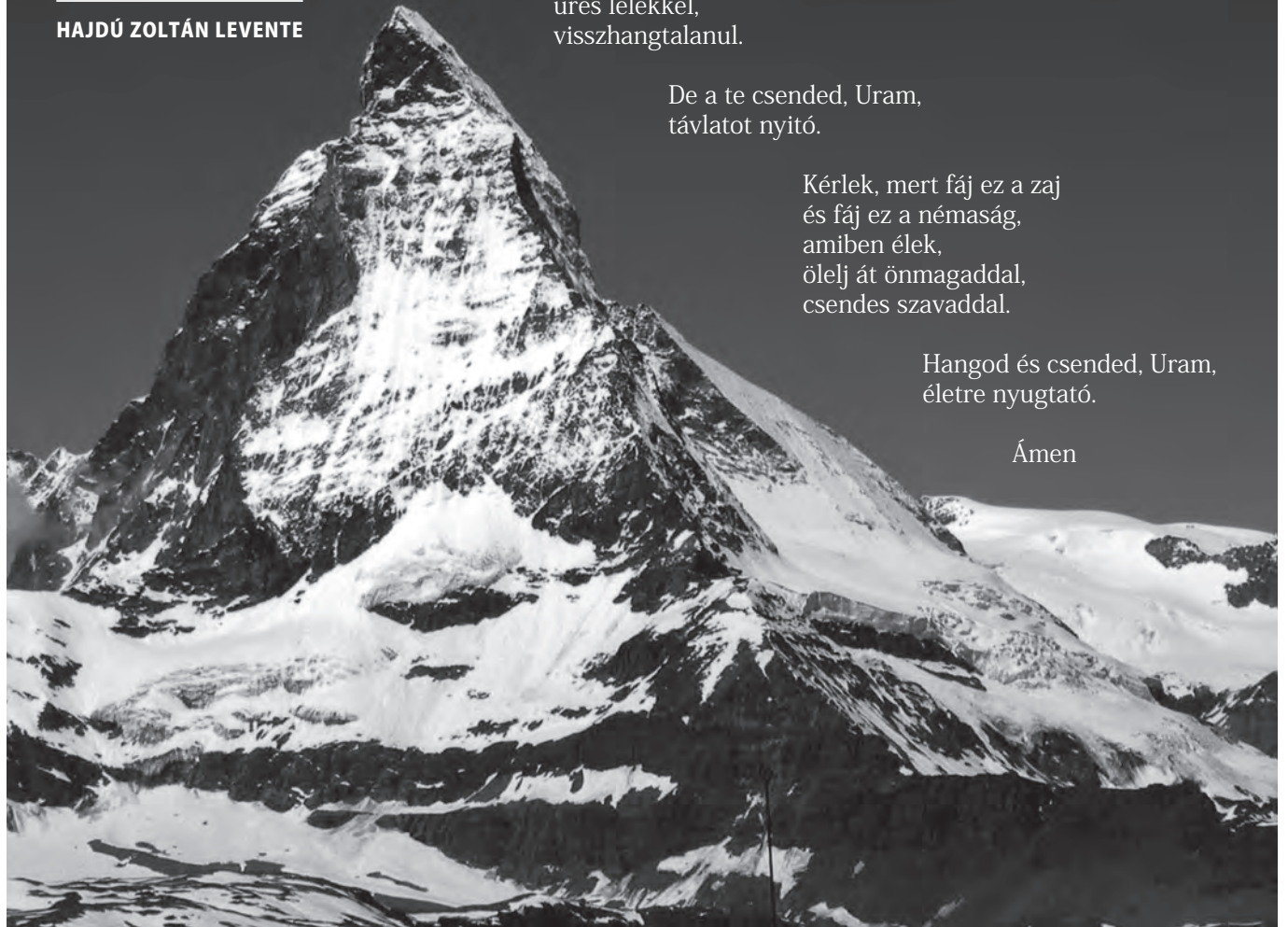
Uram, olyan csendes a világ.
Némán fordul el az ember
embertársától,
üres lélekkel,
visszhangtalanul.

De a te cseneded, Uram,
távlatot nyitó.

Kérlek, mert fáj ez a zaj
és fáj ez a némaság,
amiben élek,
ölelj át önmagaddal,
csendes szavaddal.

Hangod és cseneded, Uram,
életre nyugtató.

Ámen

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE: *Előtted, uram...* Imádságok. Budapest, Kálvin Kiadó, 2011. 46. p.

Isten sokszor és sokféleképpen szól

HENRY ÉS RICHARD BLACKABY

„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk...” (Zsid 1,1-2)

Generációnk rögeszmésen ragaszkodik a módszerekhez. Ha úgy találjuk, hogy egy vállalkozásban működik egy program, azonnal csomagolni és tesztelni akarjuk, mint ami majd mások számára is működni fog. Ez a magatartás eluralkodott a lelki élet terén is. Sok energiát fordítunk arra, hogy olyan lelki tudományágakat, könyveket, szemináriumokat vagy konferenciákat találjunk, amelyek „működnek”, és a megelégedés érzetét keltik a keresztyén életünkben. Isten nem akarja, hogy módszerekben bízunk. Ő azt akarja, hogy őbenne bízunk.

Ha módszerekben bízunk inkább, nem egy Személyben, az korlátot képez Isten megtapasztalásának útján. Amikor azt igényeljük, hogy kiszámíthatóan szóljon hozzánk, akkor megfeledekezünk arról, hogy Isten sokkal összetettebb, mint amilyennek elképzeljük. Régen Isten álmokban és látomásokban szólt. Felhasználta a természetet, a csodás jeleket, a prófétákat, egy szelíd, csendes hangot, tüzet, trombitákat, gyapjút, sorsvetést és

az angyalokat. Szólt éjjel, istentisztelet közben, étkezés alatt, temetéskor, mikor úton voltak az emberek, prédikációk által, a vihar kellős közepén és Fia által. Nem az volt a fontos, hogy hogyan kommunikált, hanem hogy ő szólt. Ha Isten mindig álom által szólna hozzánk, akkor folyton az ágyban maradhatnánk az isteni kijelentésre várva! Hogy Isten milyen eszközt használ a velünk való kommunikációra, annak nincs jelentősége. A sorsdöntő az, hogy kommunikálni akar velünk.

Ne korlátozd magad egy módszerre, azt várva, hogy atyád csak előre kiszámítható módon szóljon hozzád! Inkább légy nyitott más lehetőségekre, amelyek által Isten beszélgetni akar veled. Engedd, hogy a Szentlélek minden időben, minden helyen és minden körülményben érzékennyé tegyen Isten üzenetére! Akkor aztán egészen új dimenziókban fogod megtapasztalni Istent, mivel fogékony leszel a hangjára.

HENRY & RICHARD BLACKABY: *Isten megtapasztalása napról napra*. Budapest, KIA, 2010. 177. p.

Miért vagyunk még a földön?

ERNIE KLASSEN

Sokan vannak, akik olvassák a Bibliát, sőt talán többször is végigolvasták már, mégsem Isten gyermekei. De ha tudjuk, hogy Isten gyermekei vagyunk, és Isten is tudja, felmerül bennünk a

kérdés, vajon miért vagyunk még itt a földön, és miért nem vagyunk már nála. Úgy látom, egyszerűen azért vagyunk még itt, hogy másokat is magunkkal hívhassunk. Ezt akkor értettem meg,

amikor 16 éves koromban hitre jutottam. Otthon, Kanadában, Saskatchewanban történt. Teljesen egyedül voltam a szobámban, Igét olvastam, mert kerestem az igazságot. Előtte egyáltalán nem érdekelt a Biblia. De akkor este nagyon fontos lett számomra, hogy felkészüljek arra, hogy majd Isten elé álljak. János evangéliumában megtaláltam a megoldást, és befogadtam az Úr Jézust. Azután lefeküdtem és gondolkodni kezdtem: – Milyen jó! Most a mennybe vezető úton vagyok! Ha ma éjjel meghalok, akkor a mennybe megyek, Istennél leszek. Ettől a gondolattól nagyon boldog lettem.

Másnap reggel, amikor észrevettem, hogy még a földön vagyok, nagyon logikus kérdés jutott eszembe: – Ernest, most a menny felé vezető úton vagy. Ez nem érdem, hanem ajándék. Hogy tudnád bizonyítani Istennek, hogy hálás vagy érte? – És tudják, hogy mi jutott eszembe, amire

azóta nagyon sokszor kellett gondolnom? – Ernest, ha hálás vagy, mondd el másoknak is! – Sohasem kételkedtem még ennek a gondolatnak a helyességében. – Uram – mondtam akkor –, hiszen Te nem is vársz túl sokat tőlem, ha ezt egyszerűen csak el kell mondanom másoknak.

Nagyon félték voltam. Mondjam el másoknak? – Ó, Uram! – Sokat küszködtem miatta. Még emlékszem, hogy amikor az első traktátust odaadtam egy embernek, gyorsan eltűntem és magamban azt kívántam: – Csak ne legyenek kérdéseim! – Még ma is nehezemre esik kinyitni a számat, amikor az Úr Jézusról kellene beszélnem. Milyen könnyű a szomszédot vagy a kormányt szidni! Ez senkinek sem probléma, de ha az Úr Jézusról kell bizonyosságot tenni, nehézségeink vannak. Mégis biztos vagyok abban, hogy mi, Isten gyermeki ezért vagyunk még ma is a földön.

ERNIE KLASSEN: *Nincsenek véletlen találkozások*. Ernie bácsi élményei. Budapest, Primo Kiadó, é. n. 85-86. p.

Isten az oltalmazónk

MAX LUCADO

Tényleg az volt odáírva, amit olvasni véltem? Tettem még egy kört az autóval, hogy másodszer is megnézzem. A stoptábla oszlopára ragasztott hirdetés otthoni számítógépes eredetre vallott: sárga papír és vastag betűk. A környékünk lakói – mint általában az emberek mindenütt – mindenféle hirdetményt nyomtatnak és ragasztanak ki. Nem a hirdetés jelenléte lepett meg, hanem a szövege.

Csüngőhasú sertést találtunk

Két telefonszám volt megadva: az egyiket napközben lehet hívni, a másikat este. Sosem láttam még ilyen hirdetést. Hasonlókat persze igen.

**Fekete retrievert találtunk
„Psychedelic” gördeszkat találtunk
Arany melltűt találtunk**

De „Csüngőhasú sertést találtunk”? Ki veszít el egy malacot? Egyáltalán ki tart hobbiból disznót? Sok ismerősöm tart kedvtelésből háziállatot, de disz-

nót? El tudjuk képzelni egy malac napi ellátását? (Denalyn állítólag igen). Vajon a disznótulajdonosok vacsoravendégek meghívásával kedveskednek a malacuknak? Vajon kitesznek a kapura egy „Sertéssel őrzött terület” feliratú táblát? A disznótulajdonosok bizonyára különleges emberfajtaához tartoznak.

Hát még azok, akik megmentik a disznókat! A felirat feltételez egy furcsa pillanatot. Valaki észrevette a járdán caplató sertést. *„Szegény jószág. Szállj be, rőfike, coc, coc, coc. Az utca nem magányos kocáknak való hely. Majd én hazaviszlek.”*

Tegyük fel, hogy a teraszunkon tűnik föl egy disznó. Ha rőfögést hallanánk a bejárat felől, ajtót nyitnánk? Én aztán nem. Egy golden retrievernek? De még mennyire. Egy német juhásznak? Nem bánom. Egy bernáthegyinek? Néhány éjszaka és egy pár hirdetés erejéig lehet rám szá-

mítani. De egy csüngőhasú sertésnek? Sajnálom. Otthagynám a jerikói úton.

Nem tartanék rá igényt. De Isten igen. Isten megtette. Ő megtette, amikor igényt formált ránk.

Azt gondoljuk, hogy Isten a világ telivéréjével törődik. A társadalom tipp-topp, rendezett életű, kolostorfegyelmű lelkeivel. Ha Isten törpe uszkárokat vagy német dogokat lát az utcán kóborolni, kitarja előttük ajtaját. De mi van velünk, többiekkel? Mi is hajlamosak vagyunk az elcsatangolásra. Otthonunktól messze találjuk magunkat. Számíthatunk-e felügyeletére?

A 91. zsoltár harsány igennel felel. Ha meg akarjuk ismerni Isten uralmának jellegét és nagyságát, fészkeljük be magunkat Dávid költészetének terebélyes ágai alá.

MAX LUCADO: *Jőj, ha szomjazol*. Budapest, Keresztyén Ismeretterjesztő Alapítvány, 2014. 147-148. p.

91. ZSOLTÁR – Az Úr biztos menedék

- 1 Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen,
- 2 Az ezt mondhatja az Úrnak: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom!
- 3 Mert ő ment meg téged a madarász csapdájától, a pusztító dögvésztől.
- 4 Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a húsége.
- 5 Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó nyíltól nappal,
- 6 Sem a homályban lopódzó dögvésztől, sem a délben pusztító ragálytól.
- 7 Ha ezren esnek is el melletted, és tízezen jobbod felől, téged akkor sem ér el.
- 8 A te szemed csak nézi, és meglátja a bűnösök bűnhődését.
- 9 Ha az Urat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékodnak,
- 10 Nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás.
- 11 Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon,
- 12 Kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.
- 13 Eltapsod az oroszlánt és a viperát, eltiprod a fiatal oroszlánt és a tengeri szörnyet.
- 14 Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet.
- 15 Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.
- 16 Megelégitem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban.

Négyszemközt Hörcsök Imre főgondnokkal

BÁN MAGDOLNA

Régóta terveim között szerepelt, hogy megszólaltatom egyházunk és gyülekezetünk aktuális kérdéseiről Hörcsök Imre főgondnok urat. Ő örömmel fogadta el a felkérést. Életére, pályájára vonatkozó, valamint időszerű kérdésekről beszélgettünk.

▪ *Honnan kapta az indíttatást a református hitvalló élet iránt?*

Református családba születtem 1950-ben. A család református gyökereit bő 200 évre tudom visszavezetni. Egyrészt kedves számomra, hogy ilyen fontosnak tartották a református egyházhoz való tartozásukat felmenőim, másrészt ebből következően 12 éves koromig nem is jártam katolikus templomban. A csa-

ládi események (házasságkötés, keresztelés, konfirmáció) mind-mind a református templomhoz kapcsolódnak. Nagyapáim mindkét oldalán presbiterek voltak az izsáki református gyülekezetben, és édesapám is. Emlémem arról is van, hogy az ünnepi legátus nálunk szállt meg, velünk töltött el két napot. 12 éves voltam, amikor megüresedett az izsáki kántori állás. Akkor az ott szolgáló dr. Bogdán Gyula

lelkipásztor úr felkért arra, hogy üljek az orgonapadra, és segítsem a gyülekezeti éneklést. Ez a szolgálatom közel 7 évig tartott a diákéveim jelentős részét felölelően. Már mögöttem volt a konfirmáció: az akkori törvény szerint 12 éves koromban tettem fogadalmat. Konfirmációi ígém életre szólóan meghatározta munkámat: „*Igaz ez a beszéd, és szeretném, ha szilárdan tanúskodnál ezek mellett, hogy az Istenben hívők igyekezzenek a jó cselekedetekben előljárni: ezek jók és hasznosak az embereknek.*” (Tit 3,8). Arra is emlékszem, hogy édesanyám minden szeptember elején sírva érkezett haza a hittanoktatásra történő beiratkozás után. Elmesélte, hogyan ültette le a bizottság elé az igazgató, és próbálta arra rávenni, hogy ne írasson engem be hittanórára. Édesanyám nem engedett a kéréseknek, beíratott engem. Nagyon érzékeny lelkű volt, fájdalmát sirással fejezte ki. Ezek az emlékek mély hálaadással vannak a szívemben szüleim iránt, akik fontosnak tartották az én és a bátyám egyházhoz való tartozását.

▪ *Mikor döntötte el, hogy a pedagógusi pályát választja?*

Az általános iskolában, mivel zenét tanultam a helyi zenetárnál, pályaválasztáskor tanácsolták szüleimnek, hogy az akkor megnyíló Kodály Zoltán Ének-Zenei Gimnáziumba felvételizzek. Itt 1968-ban érettségiztem. A középiskolai évek alatt nagy szeretettel figyelte tanulmányaimat az akkori igazgató, Nemesszeghy Lajosné Márta néni. Ő javasolta, hogy felvételizzek a Zeneművészeti Főiskola Szegedi Tagozatára, ahol 1972-ben szereztem ének-zenetanári diplomát. Innen visszakerültem a Kodály Iskolába, valamint az akkor még Állami Zeneiskolának nevezett intézményben szolfézstanár voltam. Hatévi tanítás után néhai Sipos Károly tanár úr javaslatára Bács-Kiskun megyei szolfézs szakfelügyelővé nevezett ki az akkori megyei tanács osztályvezetője. Fiatalon, 27 éves ko-

romban kaptam ezt a megtisztelő megbízatást, így nagyon korán találkoztam azzal a feladattal, hogy mások munkáját látva, hallva, tanácsoljam, segítsem, vezessem kollégáimat a zenetanári munka lelket nemesítő szép útján. Bizonyára meglepéssel voltak munkám iránt mindazok, akik javaslatom alapján meghívást kaptam egykori középiskolámba 1983 augusztusától a Kodály Iskola igazgatóhelyettesi feladatainak ellátására. Az itt töltött több mint 10 év idején következett be az ún. rendszerváltoztatás, amely során megnyílt a lehetőség, hogy az Újkollégium visszakérülhessen eredeti tulajdonosához, a református egyházhoz. Ekkor már 1994-et írtunk. Varga László és Szabó Gábor lelkipásztor urak felkértek, hogy segítsem megszervezni az újrainduló általános iskolát. Megtiszteltetésként és örömmel fogadtam a felkérést. Többre, másra nem is gondoltam akkor, hiszen nemcsak megbecsült igazgatóhelyettese voltam a Kodály Iskolának, hanem jól is éreztem magam ott. Ebben az időszakban egyszerre láttam el a Kodály Iskola igazgatóhelyettesi és a református általános iskola igazgatói munkáját. Az egyházközség jogilag visszakapta az Újkollégiumot. A kiköltözés alatt álló Kodály Iskola vezetése (vezetőtársaim) nem nézték jó szemmel egyházat segítő munkámat, ezért felszólítottak, hogy döntsek: vagy a Kodály Iskola, vagy a reformátusok. Szívemre hallgatva döntöttem: egyházamat nem elhagyva, hitemet megtartva az akkor még kis létszámú, bizonytalan jövőt hordozó református általános iskolában maradtam.

▪ *Hogyan élte meg gyakorló reformátusként a szocializmus időszakát?*

Ahogy a bevezetőben már megemlékeztem szerető és hűséges református családomról, hálával gondolok arra is, hogy szüleim gyermekkoromtól nem titkolták el előlünk az „élet dolgait”: azokat a társadalmi változásokat, amelyek meghatározóak voltak a mi

számunkra is. Édesapám kuláklístára került, amelynek dokumentumai ma is a birtokomban vannak. Mindent elvettek tőlünk, és kiköltöztettek bennünket a házunkból. Nagyszüleimhez költöztünk. A szomszédunkban élő egészségügyi dolgozó jelentette a tanácsnak: ez a zsúfoltság nem szerencsés a gyerekek további fejlődése miatt. Csak így kaptuk vissza bő félév után a saját házunkat. Természetesen a házunk nem állt üresen: ekkora már a helyi tanácstíkárr lakott benne. Visszaköltözésünkkor ő is ott maradt, és mintegy hat esztendő telt el együtt. A későbbi évek is a paraszti gazdálkodás akkori nehézségeivel teltek: nem tartoztunk a szegények közé, de gazdagnak sem mondhattuk magunkat. Talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy szüleim számára sokat jelentett, és célként tűzték elém, hogy tanuljak, más módon keressem meg a kenyeremet.

- *Egyértelmű volt-e, hogy elfogadja a presbiteri, illetve később a főgondnoki tisztségre a felkérést?*

A presbiteri felkérést főtisztelendő Varga László lelkész úrtól 1991-ben kaptam. Nagy megtiszteltetés volt ez számomra. A gimnáziumi igazgatótanács tagjává is megválasztott az akkori presbitérium, így rálátásom volt az akkor induló, gyarapodó református oktatásra, nevelésre. A szolgálatot mind a mai napig fontosnak tartom tettekben, amelyet önfeláldozó, hűséges, időt és energiát nem sajnáló módon kell végezni. Később már kaptam olyan megjegyzést is, hogy mindezt másoktól nem feltétlenül várhatom el. Talán ennek köszönhető, hogy 2002 tavaszán ismét az általam tisztelt és sokra tartott példértékű lelkipásztorok kerestek meg azzal, hogy vállalnám-e az egyházmegyei gondnoki tisztelet betöltését. Az egyházmegye választói közösgének bizalmából egyházmegyei gondnok lettem 2003. január 1-jétől. Az egyházkerületi közgyűlés tagjaként további megtiszteltetésben részesültem, amikor az iskolaügyi bizottság

elnökének megválasztottak. Az egyházmegyei gondnoki megbízással párhuzamosan a Magyar Református Egyház Zsinatának tagjai közé is választottak, ahol szintén az oktatási bizottság munkájában vettem részt, melynek elnöke néhai dr. Kálmán Attila főgondnok úr volt. 2009-től az ő nyomdokán haladva immáron a Zsinati Oktatási Bizottság elnökeként is szolgálom a mai napig. Egyházmegyei és egyházközi főgondnoki tisztségben példaképem dr. Török István tiszteletbeli egyházmegyei főgondnok úr. Az ő csendes és hűséges munkájából sokat tanulva vettem a bátorságot és erőt ahhoz, hogy elvállaljam a Kecskeméti Református Egyházközösség főgondnoki tisztség betöltését. Ekkor még több mint két esztendő volt hátra általános iskolai igazgatói megbízatásomból, így az összeférhetetlenség feloldására lemondtam igazgatói megbízásomról. Ma is úgy gondolom, hogy helyes volt ez a lépésem, hiszen áldozatkészen minden felelősséget hordozva teljes embert kíván a Kecskeméti Református Egyházközösség főgondnoki munkája. A mögöttem hagyott évek inkább megerősítettek, mintsem megváltoztatták volna ebbéli meggyőződésemet.

- *Melyik főgondnoki pozíció tartogat több kihívást: a gyülekezeti vagy az egyházmegyei?* Sok tekintetben van annak előnye, hogy egy személyben töltöm be az egyházmegyei gondnoki és az egyházközösség főgondnoki pozícióját. A gyakorlati munkában azonban éles különbséget kell tenni a kettő között. A kecskeméti egyházmegyei szerep, mely nehéz és felelősségteljes, mert a sokirányú munkaterület szolgálati ágai nagy odafigyelést, a dolgozók iránti empátiát igényelve igen jelentős időráfordítást várnak el a főgondnoktól. Az egyházmegye 38 egyházközösségének gondozása, felügyelete sokkal több feladatot ró a mindenkori esperesre, mint az egyházmegyei gondnokra. Ez utóbbi szerep nagyrészt reprezentáció, valamint feladat a gondnoki közösség továbbképzése.

- *Hogyan látja egyházmegyénk, illetve gyülekeztünk helyzetét napjainkban?*

„Gyülekezeteiben él az egyház” – szoktuk mondani. Valóban: amilyenek a gyülekezeteink, a kívülálló, a más felekezethez tartozók az alapján formálnak véleményt a református egyház szolgálatáról, megjelenéséről az egyes településeken. Így van az a téves benyomás az idegenekben, hogy Kecskemét egy református város. Ezzel szemben tudjuk, hogy lélekszámában erősen katolikus településről beszélünk, ahol a társadalmi szerepvállalásban (nevelés, oktatás, szociális ellátás, kulturális élet) a vezetést reformátusok viszik. Az egyházmegye néhány egyházközségében hasonló módon ítéli meg a helyi polgárság a református közösség helyét és szerepét. Elsősorban azokra a városokra, községekre gondolok, ahol református oktatás, református szociális ellátás van (Baja, Kiskunhalas, Kunszentmiklós, Soltvadkert, Tiszakécske).

- *Miért tartja fontosnak a Kecskeméti Református Általános Iskola bővítését?*

Az iskolabővítés oka: az Újkollégium Mende Valér egykori tervei alapján így lenne teljes. Ezt az álmot dédelgetjük évtizedek óta Varga László lelkipásztor úrral, akivel az első emeleti folyosóról kinézve gyakran beszélgettünk arról, hogyan és mikor tehetnénk teljessé az Újkollégium épületét. A bővítés aktualitása régi gondolat, amelyet egy most megnyíló pályázat ismét frissen hozott elénk. A pályázati kiírás szerint a költségek egészét fedezi a nyertes pályázat. A pályázati döntés reményeink szerint a nyár folyamán megszületik, ha nyerünk, akkor majd örömmel számolok be az épület bővítéséről. Már a tervezés előkészítése során is felvetődött többek részéről: vajon szükséges-e ez az épületbővítés, vagy a meglévő he-

lyiségek kiszolgálják az általános iskola és a gimnázium tanteremigényét. A válasz ezekre a felvetésekre egyértelmű. A bővítésre szükség van a jelenlegi (közel 1300 fő) tanulói létszám miatt. Mondhatnánk, zsúfolt körülmények között zajlik a mindennapi munka. Az általános iskola 22 esztendő alatt több mint 700 főre tudta emelni a tanulóifjúság lélekszámát. Az iskolába jelentkező, idevagyakozó családok tucatjait utasítja vissza az intézmény helyhiány miatt. Ugyanígy a gimnázium tanulóinak létszáma sem növelhető a jelenlegi kapacitások mellett. Mindez az alapszintű ellátásról szól csupán, még nem beszélünk a szaktantermi és speciális foglalkozások megtartása iránti szükségletről és igényről. Természetesen a nevelés, oktatás területén vállalt szerepünkre nem nézhetünk úgy, hogy az csak a református családok nagyságának megfelelő tanulói létszámot fogadja be. A Kecskeméten élő, gyülekezetünkkel szorosan kapcsolatot tartó családok gyermekei összességében is csak egy kisiskolát kitevő lélekszámot jelentenek. A felekezethez való tartozást eddig sem korlátoztuk a csak református gyermekekre (ez nem is volna helyes), de azt is tisztán kell látni, hogy az állam által finanszírozott oktatás csak bizonyos tanulólétszám feletti iskola működtetésében tartható fenn. Ha a gyülekezet adakozó lelkülete hozzá is tud tenni az oktatás feladatainak ellátásához, akkor sem tudnánk fenntartani a város egyik legszebb épületét, amely a miénk. Önmagában ez a tény is arra ösztönöz bennünket, hogy kihasználjuk a jelentkezők érdeklődését, Kecskemét város egyik meghatározó nevelési, oktatási intézményhálózatát működtessük, amelyet (mint az előbbiekből is kiténik) csak jelentős számú tanuló tarthat fenn.

A misszió kulcsa a keresztyén közösségfejlesztés

MOLNÁR ILLÉS

A HEKS Svájci Protestáns Egyházak Segélyszervezete magyarországi programjának 2013 óta kiemelt része a Református Egyház cigánymissziója. Ennek keretében a svájci szervezet elsősorban helyi gyülekezetek kezdeményezéseit és az ezeket segítő képzéseket támogatja. A program fókuszra roma gyerekek felzárkóztatása és az oktatásba való integrációja, amelyet számos gyülekezet készségfejlesztő baba-mama klubok és tanodák keretében valósít meg. A programban résztvevő pedagógusok, lelkészek és önkéntesek egy háromnapos tréningen találkoztak Kecskeméten.

Első nap mintegy negyvenen gyűltünk össze a Kecskeméti Református Egyházközség gyülekezeti termében, ahol Nyeső Ágnes cigánymissziós referens áhítattal kezdte meg a képzést, amelyben Nehémiás könyve alapján beszélt a közösségfejlesztés bibliai alapelveiről.

Ezután Naszádi Krisztina, a HEKS-projektek koordinátora az erőforrásokra építő közösségfejlesztés alapjait foglalta össze. Ennek lényege, hogy nem a hiányokra, hanem a meglévő erőforrásokra koncentrálunk. Mivel a szükségletek jelenléte sokkal hűsbavágóbb, ez nem egyszerű feladat, de ha a meglévő erősségeket feltárjuk és aktivizáljuk, hosszabb távon és hatékonyabban segíthetünk, mint a kívülről jövő segélyezéssel. Ilyen belső erőforrás lehet például az adott közösség tapasztalata, kapcsolatai. Isten mindenkinek oszt talentumokat, ezeket bevonva a folyamatokba a segítségnyújtás passzív elszenvedői helyett aktív résztvevőként kezelhetjük a közösséget.

Délután a Pancsinello Játszóházba látogattunk el, ahol a baba-mama klub két házigazdája, Lacziné Somogyi Tímea és Koncz Eszter, valamint az épületet fenntartó Máltai Szeretetszolgálaton keresztül szintén részt vevő Telekiné Rózsa mesélt a játszóház elmúlt másfél évéről, és arról, hogyan kerülnek kapcsolatba a környék mélyszegénységben élő roma családjaival.

A másfél éves jelenlét hatása már érezhető. A környék lakói nehezen mozdulnak ki a szegregátumból. A baba-mama klub hétfő és szerda délelőttönként olyan programokat kínál számukra, mint a közös főzés, játék, ima, áhítatok. Mindez sokkal nagyobb horderejű, mint gondolkodnánk: egy új látószöveget, ezen keresztül pedig reményt adnak az erre szomjazóknak. Koncz Eszter óvodai és iskolai hittantanárként is dolgozik, így pedig a sokgyermekes családok több tagjával is kapcsolatba kerül, ez elmélyíti a kapcsolatokat. Ennek egyik legörömtelibb gyümölcse volt, mikor Eszternek sikerült meggyőznie egy leendő anyukát, hogy – eredeti szándéka ellenére – tartsa meg a gyermekét.

„Egy gyermek megfogánása itt legtöbbször nem öröm, hanem egy újabb probléma. Sem az anya, sem a környezete nem jó hírként fogadja. Kevesebb gyerek, kevesebb gond. A világ számára is negatívum, hogy a cigányság szaporodik. De Isten mást mond: »A ti gondolataitok nem az én gondolataim« (Ézs 50,8), és »szaporodjatok és sokasodjatok« (1Móz 1,22). Egy szociálisan nehéz helyzetben ez persze hitbeli lépést jelent, amihez engedelmesség kell. De ha a család az Ige körül van, a gyermek valóban áldás lesz.»

A szemléletformálás célja semmi esetre sem a roma identitás feladása. Hiszen a cigány kultúrának vannak olyan értékei, ami a többségi társadalom számára is példaértékű lehet, mint például a család meghatározó szerepe. Sokak számára ismerős helyzet például, amikor egy kórházban fekvő roma beteget az egész családja meglátogat. A korai házasság és gyerekvállalás kérdésében már megosztottabb a társaság véleménye, hiszen ez az archaikus társadalmakban etnikumtól független norma volt, ma viszont sok nő számára ellehetetleníti a továbbtanulást, ami a társadalmi érvényesülés feltétele.

„Ha szorgalmazzuk és segítjük az oktatásban való részvételt, az az egész életratégiát átalakítja, ez pedig automatikusan hatással lesz a gyerekvállalásra is” – fűzi hozzá Tímea, aki maga is tizenévesen ment férjhez, de hat gyermeke születése után lediplomázott.

A Pancsinellő épp ebben nyújt segítséget, hiszen a szegregált családokban a gyerekek ingerszegény környezetben nőnek föl, így sokszor már az óvodába is lemaradva érkeznek. Ez a lemaradás az iskolákban csak tovább halmozódik. A fejlesztő játékok, a társaság és a közösségi lét ez ellen már a legkorábbi szakaszban sokat tud tenni.

Másnap *Dani Eszter*, a missziói iroda vezetője kárpátaljai tapasztalatai kapcsán beszélt a keresztyén közösségfejlesztésről prezentációjában.

1993-ban került Kárpátaljára segédlelkészként Munkács, Beregrákos, Kajdanó gyülekezeteibe. Ekkor egy kis, hatezer fős település cigánytáborába hívták, ahol ébredési hullám indult el. Mint kiderült, egy helyi idős hölgy éveken át imádkozott a falu határában lakó romákért, és – kilenc év után – valóban többen elkezdtek Istenhez fordulni, ezért hívták Esztert szolgáltra. Az itt élő cigányság 90%-a írástudatlan, 95%-a munkanélküli volt. A katasztrofális egészségügyi állapotok miatt csak kevesen éltek meg a negyven éves kort, asztma és TBC tizedelte őket.

Az misszió megjelenésével a bibliaórák és igehirdetések mellett közösségfejlesztő prog-

ramok is indultak: kutakat fúrtak, fürdőházakat telepítettek, földprogramot indítottak, pályázati úton kecskéket szereztek a családoknak. Egy iskolai előkészítő program segítségével több mint száz gyerek jutott be a helyi iskolába, jó eredményekkel. A cigánymisszió holisztikus szemléletének a lényege valósult meg: a teljes életet átforgató változások indultak el.

A kezdeti, felemelő tapasztalatok után persze problémák is jöttek: a kudarcok és a sikerek együttes vizsgálatából Dani Eszter azt a következtetést vonta le, hogy a romák döntéshozásba történő bevonása a kulcs. Értük és velük harcolni, együttműködni velük, szükségszerű. Amikor az egyház mégis a saját ötleteit viszi véghez, akkor kezdetben gyorsabb és látványosabb haladást fog elérni, mintha a közösségre támaszkodik, de a romák nem fogják sajátjuknak érezni a vívmányokat, így azok nem lesznek fenntarthatóak hosszú távon.

Mi lehet a megoldás? Ha a közösség saját maga tűzi ki a céljait, azok megvalósulása már nem függ a misszionárius személyétől. Ez talán lassabb, de hosszú távon fenntartható eredményeket hozhat. A misszió feladata ebben, hogy megerősítve az emberi méltóságot, arra motiválja a közösséget, hogy saját belső erőforrásaira támaszkodva fejlődjön. Ezt nevezzük keresztyén közösségfejlesztésnek.

Ahhoz, hogy ez megvalósuljon, a missziós munkatársnak együtt kell élnie a közösséggel. Nem elég kijárni, oda kell költözni. Szembesülni ugyanazokkal a problémákkal, amivel a többiek, a közösség részévé válni. Ebben a felállásban nincs tehát „én” és „ők”, csak „mi”. Ez az úgynevezett inkarnációs szolgálat, hiszen a misszionárius úgy lakik választott közösségében, ahogyan Jézus is közöttünk lakott, egy lett közülünk. A változás első és legfontosabb lépése a megbékélés: először Istennel, majd egymással, az emberekkel. Előbbi ad erőt, energiát az utóbbihoz, hiszen ha elnyerem Isten bocsánatát, az juttat el oda, hogy bocsánatot tudjak kérni másoktól, és én is meg tudjak bocsátni. A megtérés azonban nem elég, hiszen egy

csecsemőt sem hagyhatunk magára. A növekedéshez, a tanítvánná váláshoz a gyülekezet megtartó ereje is kell. Mégpedig olyan gyülekezet, ahol lebomlanak az etnikai, kulturális és szociális falak, ahol Isten országa közöttünk van. Isten országa pedig nem tűrheti a javak igazságtalan elosztását, ami nem más, mint strukturális bűn.

Nagy Krisztina az önkéntes munka adminisztrációjáról tartott alapos és praktikus előadást. Ez azért is különösen fontos, mert a kötelező iskolai ötvenórás önkéntesség bevezetésével megnő azon önkéntesek száma, akiknek fontos az erről szóló igazolás. A fejlesztési csoportvezető ismertette az ezzel kapcsolatos legújabb szabályozást, és bemutatta az önkéntesek regisztrációjához szükséges dokumentumokat, amelyek honlapunkról is letölthetőek.

Később *Csató Gyula* beszélt a kanyargós úton, de végül megszületett pátkai tanodáról. A pedagógust Országgh István pátkai lelkész hívta az akkor induló tanodába. Gyula elvállalta, de jó darabig egy embere sem volt. A semmiből „szerencsés véletlenek vagy a gondviselés” révén állt össze a tanoda csapata egészen valószínűtlen módon: a lelkes pedagógusok egyszerűen bekopogtak az ajtón, hogy szeretnének csatlakozni.

„Rengeteg feszültség és aggodalom volt bennem az elején, de amikor megtapasztaltam, hogy ez a projekt egyszer csak elkezd működni, hihetetlen nyugalom lett úrrá rajtam. Ezt a nyugalmat szerettem volna elhozni nektek” – zárta beszámolóját.

Délután *Nagy Gábor* előadásában ismertettük meg az IFUA Nonprofit Partner értékelését a HEKS-projektek eddig eltelt három évéről. Az IFUA olyan vállalati tapasztalatokkal bíró profi tanácsadókból és elemzőkből álló szervezet, akik megszerzett tudásukkal nonprofit szervezeteknek nyújtanak tanácsadó, szervezettefejlesztő szolgáltatásokat.

Nagy Gábor szerint a HEKS-projektek alapvetően eredményesek, lendületesek. Különösen a tanodai programokat nevezte sikertörténetnek, de elmondta a további tennivalókat is: szoro-

sabb együttműködésre lenne szükség a tanárokkal, és a kifelé történő kommunikáción is lehetne javítani: az egyházi sajtó mellett fontos szemléletformáló hatása lenne a világi sajtómegjelenéseknek. További előnyöket jelentene lehetséges új megközelítések és módszerek bevonása a projektekbe: ilyen lehetne a közösségi mezőgazdaság, szociális vállalkozások létrehozása és ötletbörzék rendezése más szervezetekkel közösen.

Szombat délelőtt *Lakó István*, a 2014-ben indult józsefvárosi Te+Én Református Közösség lelkésze beszélt az önkéntesekkel történő munka alapelveiről. A Salétrom utcai gyülekezet missziójaként a Józsefváros Magdolna-negyedre fókuszálnak, annak roma és nem roma, sokszínű lakosságára. A holisztikus misszió jegyében nem választják el egymástól a szociális szolgálatot az evangelizációtól, épp ellenkezőleg: arra törekednek, hogy minden szociális megmozdulásuk magán viselje az evangélium jegyeit, és minden lelki tevékenységük a szociális érzékenységet. Az önkéntesekkel való munka egyik alapelve, hogy a kapcsolat fontosabb, mint a program. A tanodai munka sem tantárgy-hanem kapcsolatközpontú. A legtöbb önkéntes a közös tanuláson kívül is találkozik a gyerekekkel: elviszik őket moziba, kirándulni. A gyülekezetben törekednek arra, hogy az önkéntes munkába könnyű legyen bekapcsolódni akár rövidtávon is. Az egész gyülekezet „alacsony küszöböt” igyekszik fenntartani, azaz olyan vonzó közösséget építeni, ahova könnyű becsatlakozni, akár nem hívőként is. Mindeközben az evangéliumot nem rejtik véka alá, nem csempészik a programokba, hanem nyíltan hirdetik. A Te+Én fontos értéke a kulturális sokszínűség: nem hagyományos értelemben vett cigánymissziós gyülekezetként, hanem többkultúrájú gyülekezetként tekintenek magukra, ahol minden kultúra egyenlő értékkel bír, így az önkéntesek is bátran behozhatják, vállalhatják saját hátterüket.

Samu Zsuzsa göncruszkai és vilmányi lelképásztor a segítő szakma velejárójaként tapasztalható kiegészítő kezelési módjairól beszélt. *„A missziós dolgozó nem pszichológus, aki kliens-*

ként tekint azokra, akiknek segíteni próbál, hanem bevonódik a problémáikba” – mondta. Ez őt magát is kitetté teszi, de hiba lenne ez elől menekülni, vagy letagadni. Elkerülhetetlen, hogy időnként padlóra kerüljünk, de a legrosszabb, amit tehetünk, ha ezt letagadjuk, és megyünk tovább, mint ha mi sem történt volna. Ilyenkor fel kell ismerni, be kell vallani a helyzetet, és meg kell találni, mi az a módszer, ami nekünk segítséget jelenthet. Lehet, hogy fel kell hívnunk valakit, lehet, hogy el kell mennünk egyedül sétálni, vagy csak vissza kell vonulnunk imádkozni. A lényeg, hogy ettől ne sajnáljuk az időt, mert azt az egész életünk – vele a munkánk is – megsínyli. Ugyanezt kell szem előtt tartanunk a munkatársainkkal kapcsolatban is. Vilmányban jól működő gyakorlat, hogy a missziós munka fázisait néhány hetes szakaszokra osztják, amelyek leteltével leülnek és átbeszélnek, ki hogy élte meg az elmúlt időszakot.

„Van olyan szakasz, amikor több idő kell a lelkigondozásra, mint a konkrét missziói munkára. De ezt nem lehet megspórolni, mert nem fog menni a munka, ha nem jutunk át a krízispontokon” – zárta előadását.

Tóth Zsuzsanna, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház cigánymissziójának vezetője a felvidéki cigánymisszióról számolt be. A református lelkész tavaly *Egy lépéssel közelebb* címmel egyháztagnak szánt érzékenyítő kiadványt jelentetett meg doktori disszertációja alapján (amely honlapunkról letölthető pdf-ben). A misszió alapelveként a páli *„mindenkinek mindenne”* alapelveként nevezte meg, amely többet jelent, mint a cigány kultúra megszólítását: empátiát, azonosulást is feltételez, miközben természetesen nem kívánja meg a saját kulturális identitásunkról való lemondást. De a krisztusi identitásunk a nemzeti-etnikai-kulturális identitás fölött kell hogy álljon.

A felvidéki helyzet ebből a szempontból különösen nehéz, hiszen az ottani magyarság kisebbségi helyzetéből fakadóan erősebben ragaszkodik saját magyarságához, hiszen az számára téttel bír. Ezt a helyzetet azonban lehetőségként is

láthatjuk, hiszen a kisebbségi helyzet érzékenyebbé is tehet az ottani – többségében magyar nyelvű, tehát kétszeresen kisebbségi cigányság felé. Ez a gyakorlatban ugyan nem jellemző, de az egyház éppen ennek a terepe lehetne, hiszen az Ige szerint Krisztusban megszűnnek a nemzetiségi és szociális ellentétek. (Gal 3,28) Mindez nem csak lehetőség, de sürgető szükség is, annál is inkább, mert a szlovákiai magyar nyelvű lakosság egyre nagyobb hányadát teszi ki a cigányság.

Hosszútávon a keresztyén misszió valódi változást hoz ezen a téren, ezt a Szlovák Tudományos Akadémia kutatásai is igazolják, amelyek az elmúlt 10-15 év tapasztalatai alapján tudományosan is alátámasztották, hogy mélyreható változást csak a megtérés hoz a szegregált közösségek életében.

A háromnapos találkozó utolsó szakaszaként két gyakorlatias beszámolót hallgathattunk meg a mindennapok tapasztalatairól. Elsőként *Barkóczy Zsuzsa*, a Kiskunhalasi Református Általános iskola pedagógiai asszisztense beszélt munkájáról. A pedagógiai asszisztensi munka az első osztályosok első félévében konkrét órai segítséget jelent: Zsuzsa bent van az elsősökkel az órán, és ügyel arra, hogy a hátrányos helyzetű gyerekek ne maradjanak le, követni tudják az anyagot. Tavaly óta évfolyamonként hat hátrányos helyzetű roma gyermek kap ösztöndíjat, amely anyagilag is segíti őket a tanszervásárlásban és az iskola költségvetésében, a HEKS-program keretében pedig háromhetes iskola-előkészítő program is működik Kiskunhalason.

Végül *Balogh Béla*, a dél-koreai alapítású pocsaji és esztári missziót megöröklő missziós vezető beszámolója zárta a tréninget. Béla felelőségével együtt negyedik éve gondozza a két település cigánymisszióját. Munkája alapelveként a partneri szemléletű szolgálatot nevezte meg.

„Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mt 20,28) – a latin nyelvű Bibliában ezt a kettőt csak egy betű választja el. Ez az egy betű – mint más esetekben

is – sorsdöntő különbség. A mi dolgunk, hogy ezt a betűt Krisztust követve megcselekedjük.

A háromnapos együttlét persze nem csak előadók és hallgatóság találkozása volt: a programok között, a városban járva, egymás ügyes-bajos dolgait átbeszélve, meghallgatva mindenki meg-

győződhetett arról, hogy a terheket nem elszigetelten, egyedül hordozza, hanem egy elhivatott közösség részeként, hiszen a HEKS-programokban részt venni nemcsak anyagi segítséget jelent, hanem egy elhivatott, szakmai és emberi kihívásokba lelkesen beleálló közösség tagjává is tesz.

A CIKK EREDETELEG MEGJELENT A PARÓKIA INTERNETES PORTÁLON: <http://ciganymisszio.reformatus.hu/v/hekskemet/>

Emmaus 30

HÁLAADÓ ALKALOM

PUSKÁS JÚLIA

2016. május 7-én az Emmaus ház 30. születésnapját ünnepelte a Kecskeméti Református Egyházközség egy hálaadó ünnepség keretében kint az Emmaus házban. Az Úr Isten megáldotta ezt a csodás napot napsütéssel és jó idővel. Az ünnepség kezdete előtt a gyülekezet tagjai és a vendégek az udvaron nagy örömmel üdvözölték egymást. Erre az alkalomra érkeztek vendégek határon túlról is: Erdélyből Gál Magdolna, Tivadarfalváról Seres János esperes úr, Veres Edit (szeretethetek tivadarfalvi vezetője) és a Gődény család. Jelen voltak Varga László és Szabó Gábor nyugalmazott lelkipásztorok és kedves feleségeik. Az Emmaus ház udvarán Irházi Pista bácsi gyönyörű egyházi énekeket játszott furulyáján, a gyerekek pedig felszabadultan játszottak a szikrázó napsütésben az udvaron.

Az ünnepség a gyülekezeti teremben kezdődött, ahol először Mikesi Tibor kántor vezetésével közösen énekeltünk.

Ezután Varga Nándor elnöklelkész tartott istentiszteletet. A következő igeszakasz hangzott el: *„Azután megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó, mint a kristály, s az Isten és a Bárány trónusából ered. A város főútjának*

közepén, a folyó két ága között van az élet fája, amely tizenkétszer hoz termést, minden egyes hónapban megadja termését, és a fa levelei a népek gyógyítására szolgálnak.” (Jel 22,1-2)

Az igehirdetésben beszélt arról, hogy kérdés számunkra az, hol lehet feliratkozni a Bárány életkönyvébe, és hol lehet szeretteinket is felírni, hogy együtt lehessünk velük a menyeyi Jeruzsálemben. Az Isten sok ilyen helyet jelöl ki az életünkben, ahol fel lehet iratkozni. Ilyen a templom, ahol halljuk a meghívást. Ilyen a gyülekezet közössége, ahol Isten ígését hirdetik, és Isten Szentlelke jelenlétével szenteli és áldja meg. Ilyen hely az Emmaus ház is, ahol lehet jelentkezni. Egy missziós ház ezért jön létre, ezt szolgálta ez a ház is az elmúlt 30 esztendőben. Mennyi történet, mennyi találkozás Istennel, mennyi barátság kezdete, és milyen sokan meghallották ezen a helyen Isten hívó szavát.

Aki ide érkezik, nem csupán testiekben akarja jól érezni magát, a lélek megújulásáért jön. Jólesik itt a tiszta víz és a tiszta levegő. De a léleknek szüksége van tanításra, szeretetre. Lelki áldás az, amit Isten készít el nekünk ebben a házban:

szeretetet és tanítást. Lelki forrás ez számunkra.

Az Emmaus házról 30. születésnapja alkalmából elkészült a Szőlőskert külön kiadványa, melyet ott láthattak először az egybegyűltek. A kiadványban beszámolók és bizonyágtételek olvashatók, sok színes fényképpel.

Az istentisztelet után a gazdasági hivatal munkatársai a felújított kemencében finom, foszlós kelt kalácsot készítettek. Múltidéző következett, melynek vezetésére Varga Nándor elnökl elkész kért fel. Elsőként Varga László főtiszteletű úr, az Emmaus ház megálmodója emlékezett vissza az elmúlt 30 évre. Néhány fontos nevet sorolt fel a teljesség igénye nélkül, azok nevét, akik sokat tettek az építkezés körül és később a ház működtetésben is. Laci bácsi hangsúlyozta, hogy még nagyon sokak nevét lehetett volna itt felsorolni.

Következőként Varga Lászlóné Ilonka né-

nit kértem fel, hogy mondja el, miért olyan fontos az Emmaus ház gyülekezeti termének falán a következő ige: *„Így szól az Úr Isten: Egybegyűjtelek titeket a népek közül és együvé hozlak titeket a tartományokból, amelyekben szétszórattatok és*

adom néktek Izrael földjét. És bemennek oda... És adok nékik egy szívet, új lelket adok belétek, eltávolítom a kőszívet az ő testükből és adok nékik hússzívet. Hogy az én végzéseimbe járjanak és rendeléseimet megőrizték és cselekedjék azokat. Legyenek nékem népem és én leszek nékik Istenök.” És felszáll az Úrnak dicsősége a város közepéből és áll a hegyre, mely a várostól keletre van.” (Éz 11,17-20 és 23)

Ezután többek között Tabajdi Pista bácsi presbiter, Bocskár Sándor presbiter, Deliné Neuhauser Ágnes, Dr. Sárközy István, Mészáros János és felesége, Aranka néni, Szabó Zsuzsanna lelkész nő emlékezett vissza az elmúlt 30 évre.

Még nagyon sok mindenre lehetett volna emlékezni, mert egyik történet jött a másik után, és egyik fontos esemény emléke követte a másikat. Mindenki nagy szeretettel beszélt arról, hogy mit jelent neki az Úr Isten és az Emmaus ház. A múlt felidézése egyszerre volt megható és vidám. Emlékeztünk arra, hogy miért kapta Emmaus a nevét, hogyan keletkezett az Emmaus ház éneke (melyet Vizi Istvánnak köszönhetünk), milyen sokan dolgoztak azért, hogy ez a ház elkészüljön, milyen sokan dolgoztak a későbbi években is az Emmaus

ház körül, és milyen sokan végeztek itt szolgálatot.

A múltat felidéző rész végén Seres János esperes megköszönte a meghívást, és átadta Tivadarfalváról hozott ajándékát, egy igével ellátott dísz fatáblát: „*Legyen a Te jóakarotodnak áldása a te szolgálóidnak házában.*” (2Sám 7,29a)

Ezután a gyerekek nagy örömeire jött az ebéd, így harangozhattak.

A múltidéző folytatódott tovább kint az udvaron a finom ebéd közben, melyet Pál Ferenc, ifj. Mészáros János és nagyon kedves segítői készítettek nekünk szívvel-lélekkel. Az óriás palacsinta nagyon kedvelt volt a gyerekek körében.

A délutáni napsütésben folytatódtak a beszélgetések és a visszaemlékezések, és előkeleltek az asztalra, a szeretetvendégségre hozott finomabbnál finomabb sütemények és gyümölcsök.

A pincében pedig egész nap vetítés volt az elmúlt 30 év fényképei közül. Ezt annak a két kecskeméti cserkész csapatagnak a beszámolója szakított meg, akik élménybeszámolót tartottak a 2015-ben Japánban tartott dzsemboriról.

Hálát adunk az Úr Istennek ezért a szép napért, az együttlétért és az emlékezésért.

Minden rosszban van valami jó!

BÁN MAGDOLNA

Az ódon kollégium falai közé belépve mindig is megcsapja az embert egy jellegzetes illat, ami magában hordoz sok mindent. Aki hozzánk jön mostanában a könyvtár olvasótermébe és dolgozószobájába, mindig felsóhajt, hogy milyen jó illat, olyan új szag van nálatok! Hát igen a tisztaság illata, mely keveredik még egy kis olajfestékkel és diszperzittel.

Április közepén vehettük ismét birtokba a könyvtár két termét, amelyek egy sajnálatos eseménynek köszönhetően egy kicsit előbb újulhattak meg. Utólag elmondhatjuk, hogy sok mindenkinek lehetünk hálásak, igaz, nem tudjuk, hogy név szerint ki okozta a bajt, vagy többen hozzájárultak ahhoz, hogy egy dugulás miatt február 19-én beázott olvasótermünk egyik mennyezeti sarka.

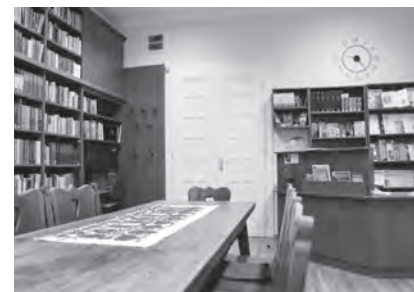

Nem kis munka volt megtalálni magának a bajnak a forrását, hiszen Újkollégiumunk épülete is elmúlt már 100 éves. Sajnos hiába vannak tervrajzaink, ezeket a belső vízvezeték-rendszereket – de elmondható az elektromos hálózatunkra is – sajnos hiányosan, alig vagy egyáltalán nem is jelölik. A hosszú problémakeresésnek az lett a vége, hogy az olvasótermünk padlója is teljesen elázott, így nem volt mit tenni, a nyárra tervezett festést és mázolóást előbbre hozhattuk.

Köszönettel tartozunk Hörcsök Imre főgondnoknak és a vezetőség tagjainak, valamint Lévai Krisztián szolgáltatási igazgató úrnak, hogy az eredeti elképzelésekhez képest jóval több beleférhetett a felújításba. Ha lúd, akkor legyen kövér alapon a teljes elektromos hálózatot cserélhettük, legnagyobb örömmre a különféle vezetékeket, csatornákat, mind a falba rejthettük el. Ezek után megnyugtató álmra hajtani a fejünket, hiszen ennyi jól éghető papírnál nem mindegy, hogy kiiktathattunk egy ilyen veszélyforrást. Bizony, aki még előttem itt dolgozott, ő sem emlékezett a könyvtár ilyen jellegű rekonstrukciójára, éppen ideje volt körülbelül 40 év távlatából ennek a munkának

az elvégzése. Köszönet illeti mindazokat, akik a kivitelezésben részt vettek: Knap Sándor kőművesmunka, pakolás, Kemencei József és Szabó Zoltán asztalosmunka és pakolás, Sebők István festés, Kasza Imre villanyszerelés (Jakodoro Kft.), laminált padló felszedése és az új lerakása Turcsányi András (IG-BIZT 2012 Kft.), informatikai bekötések Hegedűs László (Kunság Telekom), informatikai eszközök tisztítása és üzembe helyezése Bazsó Edit rendszergazda és Gubicza Zsolt informatikus, takarítás Bognár Jánosné. Köszönjük továbbá Lévai Jánosnak a logisztikát, Mikola Tamás levéltárosnak és gimnáziumi tanulóinknak a könyvek visszapakolásában nyújtott segítséget. Hálás vagyok mindenkinek, hogy gyorsan és aránylag zökkenőmentesen tudtuk elvégezni ezt a nagy munkát. Köszönöm a lelkészi hivatal munkatársainak a vendégszeretetet, a költözésben nyújtott segítséget, kollégáimnak a tisztas helytállást, azt, hogy mindenben számíthattam rájuk. Ezentúl a megszokott rendben, de most már megújított környezetben várjuk minden kedves látogatónkat, olvasónkat.

Biztatunk mindenkit, hogyha erre jár, ne sajnálja azt a pár lépcsőt, és kukkantson be hozzánk!

Felhívás

BÁN MAGDOLNA

Lehet, hogy nem túl szerencsés egy lapszámban több felhívást közzétenni, de mégis úgy érzem, hogy érdemes próbálkoznom, hátha lesz olyan, aki szívesen áldoz kulturális javaink megmentésére is. Újságunk előző számában már bemutattam könyvtárunk egyik legértékesebb gyűjteményét, a Jerney-oklevélgyűjteményt. Örömmel adtam hírt arról is, hogy első kötetének restaurálására a tavalyi évben nyertünk támogatást a Nemzeti Kulturális Alaptól, és az idénre el is készült a munka.

Az egyik legnagyobb misztérium még mindig az számomra, ahogy látom egy-egy ilyen értékes, ritka, de rettenetes, elhanyagolt állapotban lévő dokumentumnak az újraéledését. Ilyen nagy élmény volt számomra a Hannai Biblia és az Öreg Graduál is. Minden alkalommal mutogatom a látogatóknak könyvtárunk legöregebb könyvét (Euripides tragédiái görög nyelven, 1503-ból),

illetve a restaurálás során a kötetből kiáztatott rontott kódexlapokat, amelyek a gerinc megerősítését szolgálták. Fantasztikus látni, hogyan tudják pótolni a hiányzó oldalakat vagy szakadt lapszéleket, hiányzó kötéstáblákat, vagy ahogyan teljesen más fényben, színben tündökölnek a mives bőr- és pergamenkötések az áttisztítás után. Hálásak voltunk, hogy hosszú éveken keresztül volt lehetőség pályáznunk ilyen dolgokra, de sajnos valamilyen oknál fogva már a tavalyi évben is nagyon csökkentett összeggel, az idén pedig egyáltalán nem hirdettek meg ilyen irányú lehetőséget. Így választást elé érkeztünk, hagyjuk-e félbe a már elkezdett utat, vagy próbáljunk meg valamilyen más forrást találni a restaurálási munkánk folytatásához. Vezetőként és az elnökségünk támogatásával, ezt az utóbbit választottuk abban a reményben, hogy újságunk olvasói, gyülekezetünk tagjai, városunk lakói közül lesz olyan, aki szívesen áldoz erre a célra. Terveink szerint, amennyiben külső forrásból sikerülne, a következő restaurálandó kötet a Jerney-gyűjtemény IV. kötete lenne, amelyre a tavalyi évben nem sikerült 350.000 forintos támogatást nyernünk. Természetesen mind a 24 kötetet szeretnénk restauráltatni az elkövetkezendőkben, hiszen ezeket az okleveleket nem túl szerencsés módon, de még maga Jerney János kötetbe rendezte. Így sérültek a lapszélek, a pecsétek, tehát újból szét kell szedni a köteteket, és laponként restaurálni az okleveleket.

Várjuk mindazok támogatását, akik szívesen áldoznának erre a nemes célra, ezt személyesen a gazdasági hivatalban vagy átutalással a 10915008-00000009-23600004 számlaszámon (*Jerney-gyűjtemény restaurálására* megjelöléssel) tehetik meg.

Hét évtized távolából...

POLGÁR SÁNDOR

Szinte hihetetlennek tűnik, hogy az idei tanévben volt osztálytársaimmal együtt a 70 éves érettségi találkozónkra készülünk.

Számomra a rövid megemlékezés kívánalma most szorító ellentmondást hordoz. Mi történt *szülővárosomban* a Mátyás téri, majd a Budai utcai elemi iskola négy év mesevilága után?

Anyánk a Kecskeméti Református Gimnáziumba íratott 1938 nyarán. Ez a kiváló iskola a gyermekkorból a kamaszkor viharain át elvezetett az ifjú felnőtté válás küszöbére. S ez így természetes. De mi történt ama nyolc év alatt, amely egybeesett a második világháború drámai időszakával? A háborúnak ugyanis közvetve, majd közvetlenül drámai hatása volt a mi iskolai életünkre is.

Az első négy évfolyam *élete* még zavarlatlan volt, de a családokra, közéletre gyakorolt negatív hatása már érződött. Az iskolában pedig a folyamatosság és rendszeresség pedagógiai alapelve roppant meg elsősorban. A tanítás menete módosult. A katonai szolgálatra hívott tanáraink helyettesítése nyomán még néhányunk pályaválasztási szándéka is módosult. Aztán a légiriadók teremtettek új bizonytalanságot, majd a pusztító légitámadás megjelenése, amelyet a Mészöly-féle növénykísérleti telep nyári kiegészítőjeként a repülőtéren éltem át.

1944. március 20-án a gimnáziumunk tornatermének ablakából társaimmal együtt néztük a német hadsereg motoros egységeinek bevonulását ide, a városunk főterére. Nagyon nem örültünk a látványnak!

Leventeként nyugatra hurclásomat megtagadtam, és nemzetőr lettem. Itthon maradásom következtében láthattam a kiürített, halott városunkat.

Látnom kellett kedves iskolánk katonai megszállását is. A front utáni iskoláztatás folytatása a Batthyány utcai elhagyott házakban, az összevont kecskeméti középiskolában kezdődött, ahol vendégtanárok tanítottak. Ülőalkalmatosságot és tüzelőt pedig vinnünk kellett magunknak.

Az utolsó gimnáziumi évünket a Kaszap utcai tanítóképzőben töltöttük, s ott érettségiztünk felére fogyatkozott létszámban. A gondviselés kegyelme és az Áprily Lajos elnökletével működő vizsgabizottság bölcsessége révén jogilag is mindannyian érettek lettünk. A mi számunkra többszörösen igaz iskolánk jelmondatának értelme, hogy *„CRESCIT SUB PONDERE PALMA”*.

Lelkünkben a mi Alma Materünk akkor is létezett, amikor jogilag nem volt, s nem is működhetett. Mégis létezett, mert az impozáns iskolaépület a diktatúra világában is uralta a város főterének egy részét. Hirdette a fenntartó egyház és az áldozatkész városiak iskolafenntartó erejét és szándékát.

A református gimnázium szolgálati könyveit, az elődök munkájával és eredményeivel együtt, az egyház őrizte meg az utókor számára.

Mi pedig, a háború sújtotta évfolyamok egykori diákjai, ötévente jöttünk vissza tisztelni iskolánk dicső emléke előtt. Örülhettünk egymásnak, s sajnós egyre fogyatkozóbb tanárainknak. Tőlük, valamint az egyháztól, s nem utolsósorban a diáktársaktól kaptunk megerősítést, biztatást a további életküzdelmekhez.

Most, pályánk végén, életünk alkonyán, tapasztalataink birtokában a kedvenc költőm, Tóth Árpád szavaival vallom, hogy *„Nem hullhat romba bennünk, Amit a jó iskola épített”*.

Baranyai gyülekezeti kirándulás

MIKESI TIBOR

„Erősödjetek meg az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét... Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik...” (Ef 6)

Hogyan kerül a csizma az asztalra? Mit keres a gyülekezeti kirándulás beszámolójának élén ez az ige?

Máris elárulom. Utunk folyamán láttunk egy „római katonát”, amelyet Pál apostol is annak idején bőséggel szemlélhetett a nagy Római Birodalomban. Egy korabeli harcoss fegyverzetét alapul véve sorolja fel a lelki „arzenált” az Efezusi levélben.

Am a Cella Septichora Látogatóközpontig hosszú út vezetett; előbb át kellett lépniünk a Rubicont..., de legalábbis a Dunát.

Bátor és lelkes csapat tette meg ezt a lépést 2016. március 12-én. És valóban át kellett kelniünk a folyamon, hiszen úti célunk Baranya megye volt. Pontosabban Pécs és az Ormánság. Ezen belül az énekes reformátor nyomdokában szerettünk volna haladni. Hogy kiről van szó? A zengő ige akkori hirdetőjéről, Sztárai Mihályról, akinek nevéhez öt énekeskönyvi énekünk köthető. Aki a kortárs emberekben lelkes hegedűjátékával és még inkább messze zengő hangjával „tartotta a lelket”.

Ezért hát Tolnának vettük az irányt, és itt megemlékeztünk Búzás Mihályról is, aki onnan menekült tanítványaival, éppen Kecskemétre. Ő is igazán átélhette a 23. zsoltár szavait: *„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól...”* – ezt Sztárai így fogalmazza: *„Ily nagy reménységgel és bizodalommal azért te benned bízom... Ha szintén a halál völgye árnyékában az én fejemet látom...”*. Ez a vers énekeskönyvünk

260. dicsérete, melyet természetesen elénekeltük az út folyamán többször is.

A hajdani Sophiane ókeresztény temetőjében is járhattunk, itt találkoztunk az apostol katonájával. Jézus róla mondhatta, hogy ha *„egy mérföldre kényszerít, akkor menj el vele kettőre.”*

Az első és a második nap tehát Pécsé, emellett pedig Szentlőrincé és Siklósé volt. Mindközben a reformátor énekeit is megzengettük, újból és újból.

Megrázó élmény volt Kákicson a beázó, omladozó templom látványa. Ezúttal a 384. dicséretre esett választásunk. *„Sok inségünkben hozzád kiáltunk, Felséges Úr Isten”* – szintén Sztárai tollából származó vers.

A magyar reformációról tudjuk, hogy – orgonaügyben legalábbis – „különutas” volt. Kálmáncsehi Sánta Márton reformátor így fordítja a 33. zsoltár megfelelő sorát: *„Indítsátok az orgonát nagy zengésvel”*.

Ezért belefért pécsi városnéző programunkba az egykori Angster Orgonagyár épületének megtekintése, és a székesegyház orgonájának megszólaltatása is.

Ha a Szózatnak, mint aktuális éneknek helyet kerestünk volna, nem találunk megfelelőbbet, mint Szigetvárt, Zrínyi Miklós hősi tettének színhelyét. (Ha jól számoltam, akkor több mint 333 török katona jutott egy magyarra!)

Harmadik napunk volt bizonyos szempontból a legsűrűbb, talán a legváltozatosabb. Szigetvár után Sellye, Kákics, Kovácsida, Kémes, Nagyarsány mutatta meg látnivalóit. Igaz, röviden, de tartalmasan.

Nagyharsányon megkoszorúztuk Sztárai Mihály mellszobrát. Itt szólalt meg 254. dicséretünk, a reformátor zoltárai közül talán a legismeretesebb. „Lám, Istennek anyyala mind táborj jár, az

Istenfélő emberek körül jár”. Ezt az „őrző-védő” kegyelmet tapasztaltuk meg egész utunk folyamán. Köszönettel tartozunk az út szervezőinek, és a mindent szervező Úrnak!

„Isten új és új világosságokat gyűjt bennünk”

KONFIRMANDUSOK LELKI NAPJAI

BORSOS-PINTÉR NÓRA

Szabad jönni. De nem kötelező. ... Mint az elkészített menyegzőre. És ahogyan oda is voltak, akik jöttek, (jönnek és jönni fognak) és voltak, akik nem, ide is egyesek jöttek, mások nem. ... Hála Istennek, nem kevesen jöttek!
Jutalom sincs érte. Csak az, amit ott kapsz. ... Ha ez egyáltalán „csak”...
„Vedd kezébe ezt a kis mécses, és indulj el felfe-

lé ezen a lépcsőn! Onnantól kezdve ki lesz jelölve az út, amin haladni tudsz. Minden helyiségben találatsz kiragasztva egy narancssárga papírt. Azon rajta van, hogy mit találatsz azon a helyen, és mit tehetsz ott. ... Annyi időt tölts mindenhol, amennyi jólesik! Ha úgy érzed valahol, hogy túl sok az információ, vagy elfáradtál, akkor nyugodtan menj tovább, vagy pihenj meg egy kicsit. De ha

úgy érzed, hogy Isten most megszólít téged, akkor ott tölts időt! Hallgasd meg, mit mond, és keresd meg rá a választat önmagadban! A legőszintébb választat... Mert minél többet teszel bele ebbe a sétába, annál többet kapsz belőle. ... Ja, igen! És ha úgy érzed valahol, hogy most megszólítottál, akkor gyűjtsd meg a kezeden levő kis mécses! Jeleként annak, hogy Isten most egy új világosságot gyűjtött benned!”

Nagyjából ez volt az az útravaló, amivel a márciusi két szombat valamelyikén nekiindult az a 24 fiatal, akik vállalkoztak egy „másfajta” találkozásra Istennel. A közös kezdés – egy nagy éneklés – után, egyesével indult mindenki el, hogy az imaséta képein, idézetein, zenéin és filmrészletein keresztül meghallják Isten szavát, és (újra) megtapasztalják szeretetét.

A nagy utazás Isten vallomásával kezdődött: *„Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek...”* (Jer 1,5) és tartott egészen a keresztig, ahol a legszemélyesebb imádságot lehetett Istennek elmondani. Közben a fiatalok áthaladtak azon a termen, ahol a szüleik értük írt hálaadó és áldást kérő imádságaikat olvashatták el; egy másik helyen saját babakori képeik villogtak, miközben a 139. zsoltár szól: *„Megvizsgáltál, Uram, engem, ismersz minden helyzetemben, dolgaimat*

jól tudod. Az időnek szent mélyében, anyám titkos, szent méhében, láttad, miként sarjadok...”

Az út második fele már a kamasz- és a fiatalkor kérdéseit érintette. Kapcsolat a szülőkkel (viták és hálaakönyvek), példaképek, hivatásválasztás, az eddig megtett életútnak és mindannak átgondolása, amit Istentről eddig hallottak, és tanultak. Az út utolsó állomása a kereszt volt: a hely, ahol szavakba lehetett önteni azt az imádságot, ami a séta alatt született bennük. És ahol ott lehetett hagyni a már világító kis mécseseket – jeleként annak, hogy *„Isten új és új világosságokat gyűjt bennünk”*.

Volt, akinek 20 percébe telt ez a séta, volt, akinek több, mint egy órába. Egyesek hosszan beszélgettek az őt váró segítőkkel az élményről, mások inkább magukban, maguknak tartották meg azt. Volt, aki valami egészen újat ismert fel, más azt mondta: *„Újat nem kaptam, de megerősített abban, amit tudtam.”* ... Kinek-kinek szüksége szerint volt elkészítve ez a találkozás.

Az imaséta után egyik szombaton Lázár Ervin egy meséjével, a másikon közösségi játékokkal múltunk az időt a pizza megérkezéséig, majd a közös ebédet egy óra nevetős-szurkolós csocsózással vezettük le. ... *„Hála legyen Istennek az Ő kimondhatatlan ajándékaiért!”*

Konfirmációs bizonyágtételek

HORDÓS ADÉL ZITA, HEGEDŰS IMRE

Áldás, békesség! Hordós Adél Zita vagyok, 14 éves, és a Kecskeméti Református Általános Iskola nyolcadikos tanulója. A konfirmáció kérdése volt az első olyan fontos esemény az életemben, amiről egyedül kellett döntenem. Persze sokat beszélget-

tünk anyukámmal, tegyek-e fogadalmat vagy ne, de ő azt mondta, hogy gondoljam át, mit kaptam a hittől, a református közösséghez való tartozástól, melyek azok a kérdések, melyekre nem adható válasz, el tudom-e fogadni ezeket a helyzeteket,

és hozzam meg felelősséggel a döntésemet. Akár nem a válaszom, akár igen, akármilyen választ is hozok, el fogja fogadni. És ekkor elkezdtem összegezni eddigi életem, melyet most szeretnék a gyülekezettel megosztani.

Kezdeném két hatalmas miérettel.

Két hónapos voltam, mikor édesapámnál tüdőrákot diagnosztizáltak, s tíz hónapos, mikor meghalt. Miért?

Negyedikes voltam, mikor a legjobb barátom szintén rákbeteg lett. Egy éven keresztül minden nap imádkoztam érte, semmi mást nem kértem, csak azt, hogy gyógyuljon meg. 2013 februárjában meghalt.

Miért? Feltehetném ezt a kérdést bárkinek. És nem kapnék rá választ. Néhányan azt mondhatnák, hogy Isten így akarta, ezt a sorsot szánta nekik. De akkor miért kellett édesapámnak nyolc hónapon, Edinának közel egy éven át szenvednie? Miért sújtotta Isten a családokat ezzel? Azokat a családokat, akiknek nem volt semmilyen bűnük, tisztességes emberek voltak? Semmi válasz. Mert nincs rá magyarázat.

Most sokan azt kérdezhetnék, mi célból vagyok is itt. Hogyan tudnék ilyen megpróbáltatások után még hinni Istenben? Talán a következő mondattal válaszolnék erre a kérdésre: Isten ad és elvesz.

Amit kaptam: egy édesanyát, aki mindig a segítségemre van, mindennél jobban szeret. Talán édesapám halálával csak közelebb kerültünk egymáshoz, vigyázunk egymásra.

Adott egy égi jelet, hogy a református gyülekezet tagja legyek, mivel középső csoportos óvodás koromban átvették a Munkácsy utcai óvodát, és én ott maradtam.

Adott egy lehetőséget, hogy a református általános iskolában tanulhassak. Megismerkedhettem a Biblia tanításaival, szép egyházi énekekkel, különböző emberek történeteivel, az áhítatok és istentiszteletek alkalmával megérthettem a számomra néha túl bonyolult igék magyarázatát.

Adott egy nagyon hasznos képességet, a gyors tanulás eszközét, jó memóriát, bizonyítási vágyat. Jól tanulok, vannak versenyeredményeim, amiért hálás vagyok.

Adott sok barátot, szép nyári élményeket az Emmausban és Balatongyörökön. Adott fantasztikus nyolc évet az iskolában.

Most itt állok az Úr asztalánál, és konfirmációs fogadalmat teszek. Szeretném megköszönni tanárainknak, lelkészeimnek, a gyülekezetnek, hogy segítettek, segítenek megtalálnom, melyik úton kell járnom. (Zs 32,8.)

Köszönöm, hogy meghallgattak.

(Hordós Adél Zita)

Hegedűs Imrének hívnak, 1956-ben születtem Kecskeméten. Nagyszüleim, akik már gyermekkoromban meghaltak (késői gyerek voltam), milyen hívő és vallásos emberek voltak. Így nekem nem volt soha idegen, ha Istenről, hitről, vallásról beszéltek későbbi időkben. Gyermekkoromban szerettem és tiszteltem Istent, mint világunk teremtőjét. Pont abban az időben jártam iskolába, amikor a materialista nevelés volt az elvárás az oktatásban. Jó tanuló voltam, 19 évesen már

műszakvezető voltam a hetényi konzervüzemben (Univer). Közben az élelmiszeripari főiskola gépész szakára jártam (amit nem fejeztem be). Nagyon szerettem olvasni, minden kezem ügyébe kerülő könyvet elolvastam, főleg a történelmi könyveket szerettem. Elolvastam a Bibliát, és nagyon tetszett logikus felépítése, történelmi hitelisége. Ajánlottam más fiataloknak is, de legtöbbször túl hosszúnak és érdektelennek találták (70-es évek). 1991-ben meghaltak idős szüleim

(apu 78) három hónap alatt. Addig én gondoskodtam róluk munka mellett (mosás, főzés, takarítás stb.), utána viszont magamra maradtam, és szomorú voltam. Megszűnt a kötöttség, és észrevettem, hogy ha iszom valamennyi alkoholos italt, amíg a hatása tart, jobban érzem magam, így aztán este egyre többet ittam. Majd 1993-ban úgy döntöttem, hogy ez így nem mehet tovább, és elvonókúrára mentem, aminek csak ideiglenes absztinencia volt az eredménye. A magány is bántott, hogy egyedül maradtam. Ma már tudom, hogy azért maradtam egyedül, mert lelkileg nem voltam alkalmas sem férjnek, sem apának. Teltek az évek, és közben éreztem, hogy hiányzik valami az életemből, de még nem tudtam, hogy mi. Oskolás János barátom 2003-ban elhívott a

Kék Kereszt Egyesületbe. Ez a Református Egyház szenvedélybetegeket segítő egyesülete. Itt találkoztam a hittel és a szeretettel igazából. Ezután 2007-ben eljutottam Dömösre rehabilitációra. Most így utólag már úgy látom, hogy akkor kerültem igazi élő kapcsolatba Istennel, azóta naponta olvasom a Bibliát, eljárak istentiszteletre, rendszeresen imádkozom, és részt veszek a Kék Kereszt rendezvényeken. 2012-ben másodszor kaptam stroke-ot, lebénult a jobb oldalam. Újra tanultam írni, járni stb. Súlyos krónikus beteg vagyok, mások segítségére szorulok, ezért a segítségért köszönet jár Istennek, a Kék Kereszt minden egyes tagjának, a lelkészeknek, a diakónusoknak (akik különösen sokat tettek) és minden református testvérnek.

(Hegedűs Imre)

Beléptető

SZONDINÉ ASZTALOS ÉVA

Kedves Gyülekezet, kedves Pedagógustársaim!

Engedjék/-tek meg, hogy egy számomra fontos gondolattal kezdjem. Teréz anya mondta: *„Nem az számít, mit teszel, hanem, hogy mennyi szeretettel teszed.”*

De hivatkozhatnék Pál apostol jól ismert sorára, amely szintén azt fogalmazza meg, hogy az életünk lényege az, hogy megtanuljunk szeretni Istent és embert: *„...ha szétosztom az egész vagyonomat és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból...”*

Márpedig a szeretetet nem lehet megtanulni és gyakorolni elszigeteltségben. Emberek között kell lenni hozzá, bosszantó, gyarló, követelőző és frusztrált emberek között.

Ilyenek voltunk még szept. 21-én, egy hétfőn késő délután, az első ismerkedő találkozáskor, mi tizenketten: félszeg, bátortalan, egymás előtt nehezen megnyíló, fáradt, gondokkal küszködő emberek csoportja. Csoportja: több ember együtt csoport, de nem minden csoport csapat. A csoport azt jelenti, hogy együtt vagyunk, mert összehívtak bennünket, de csak ennyi. A csapat azt jelenti, hogy közös célért, szoros együttműködésben, egymást támogatva nagyobb teljesítményt nyújtunk. Mindenképpen nagyobb teljesítményt, mint az ugyanazon emberekből álló csoport.

Úgy gondolom – állítom mindannyióknak nevében –, hogy mind a tizenketten hét hónap el-

telte után a *beléptető* foglalkozások által megerősítve, lelkileg felvértezve csapattá váltunk. Olyan közösséggé, melynek tagjai összetartanak nemes, szép célok érdekében, akik támaszkodhatnak egymásra, ha segítségre van szükségük, akik felszabdultan játszanak, nevetnek együtt, de a gondjaikról is beszélhetnek egymásnak, ha úgy adódik. Ezt tette az a tíz alkalom, melyet meghitt légkörben, tea és sütemény mellett a megbocsátásról, a kegyelemről, a Bibliáról beszélgetve töltöttünk el lelkipásztorainkkal. Isten megáldott minket érett, másokkal törődő emberekkel, akik felismerik, mi az, amivel mindannyian küzdünk, és segítenek megbirkózni vele. „Beléptettek” bennünket a református általános iskola és gimnázium nehéz kihívásokat vállaló közösségébe. Megtanultuk, hogy amikor közösségről beszélünk, a küldetés a fontos, nem a közösséget alkotó egyének. Aki magáévá tudja tenni a küldetést, és tud érte tenni, annak a közösségben a helye. Az Apostoli Hitvallásról,

a református kegyességről, a reformátusi alapelvekről szóló közösségépítő alkalmaink megerősítették bennünk azt a hitet, hogy az egyházi iskola végvár az értékeivel és keresztyén gyökereivel, híd az evangélium irányába, és olyan eredményeket felmutató színvonalat képvisel, amelyhez hozzájárulunk munkánkkal nemcsak kötelességünk, büszkeségünk is. Ilyen gondolatokkal, érzésekkel tudunk csak felelősségre nevelni egy felelőtlen világban, a szeretet evangéliumát képviselni egy békétlen világban.

Március 20-án szívünkre tett kézzel fogadalmat tettünk, hogy a Református Egyház hitelveinek és hagyományainak szellemében a ránk bízott diákokat türelmes szeretettel, példamutatással vezetjük. Éppúgy, ahogyan a négy lelkipásztor tette hónapokon át hétfő délutánonként a mi épülésünkre.

Köszönjük, Nóra, Árpád, Róbert és András!

Közadakozás a templom kárpitjára

KUTI JÓZSEFNÉ FILEP KATALIN

Gyülekezetünk templomába lépve az ember figyelmét legelőször valószínűleg a hatalmas oszlopok, az orgona és a díszes, aranyozott szószék ragadja meg. Azután persze a turista is észreveszi a lelkészbejárót, a szószéket és az úrasztalát borító terítőket, de a monumentális térben az ő számára ezek nem olyan hangsúlyosak. Akik viszont otthonosabban mozgunk a templomban, közelebb érezzük magunkhoz ezeket a textileket. Észrevesszük, amikor szorgos asszonykezek átcserelelik a fehérrel hímzett, vagdalásos technikával készült garnitúrát a szúrrátétesre, vagy, hogy éppen egyik sem

feddi az ajtófüggöny és az úrasztala zöld anyagát, a szószékkárpit bársonyát.

Puritán református templomaink belső hangulatát nemegyszer épp a textilek határozzák meg. Az úrasztala díszítésére mindig nagy súlyt fektettek a hívek, ezt bizonyítják egyházunk gyűjteményeiben a szebbnél szebb, finomabbnál finomabb csipkék, arany-, ezüstszálakkal hímzett vásznak, bársonyok.

Dr. Tenke Sándor azt írja *A református vallás liturgikus tárgyaiból* című munkájában: „Míg a római katolikus templomok oltárainak megvolt az előírt anyagú és színű terítője, addig

a református úrasztali textíliák semmiben sem különböztek koruk világi használatra szánt munkáitól, tehát az anyag, a mintakincs és a hímzés technikája megegyezett. Amennyiben ez így van, még nagyobb csodálattal nézhetjük múzeumaink úrasztalai terítőit.

Manapság mintha a kézimunkázás, hímzés háttérbe szorult volna. Az antik, a „vidéki hangulat” és a népi kultúra kedvelői között népszerűek a csipkék, vásznak, de sok értékes hímzett, horgolt holmi inkább csak a szekrények mélyén pihen. Jobban szeretjük, ami modern, amire nem kell úgy vigyázni, amit könnyű tisztítani. Talán ezért tűnt el a méteráru boltok polcairól a régi damaszt, s adta át a helyét különböző szintetikus anyagoknak. Nemrégiben olvastam egy cikket egy egyházi textíliákat készítő varrónőről, aki arról panaszkodik, hogy amióta nincs magyar textilipar, azóta nagyon nehéz beszerezni a megfelelő anyagokat, az alkalmas szatén- és bársonykelmék szintén hiánycikknek számítanak.

Így nem lesz könnyű pótolni az úrvacsorai terítőinket sem, hacsak nem épp a fiók mélyén rejtőző kincsek közül sikerül. Amennyiben valakinek volna otthon megkímélt állapotú 180x240 cm-es vagy 180x280 cm-es fehér damaszt, esetleg vászonterítője, amely úrvacsorai alkalmainkon díszíthetné az úrasztalát, örömmel fogadnánk.

Két évvel ezelőtt gyülekezetünk egyházrészigondnok-helyettese, Simonné Bakó Mária hívta fel a figyelmünket Vargáné Szatmári Judittal, hogy itt az idő elgondolkodnunk a templomi textílieinkről. A szúrrátétes garnitúrát bizony kikezdte

az idő vasfoga, lassan olyan védelemre szorul az eddig is nagy károkat okozó molyokkal szemben, amit a használat során nem lehet biztosítani. Szükség volna tehát egy újabb, egységes készletre: az úrasztalára, a lelkészbejáróra és a szószékre. Bársonyt kezdtünk keresni, ami hagyományos templomi textil anyag. Sajnos a szószék zöldjét már nem lehet kapni, ezért másik, a templom stílusához, hangulatához illő színt kell(ett) találni. A jelenlegi szőnyeg is sok helyen foltos és szakadt már, így részben ezért, másrészt az összhang miatt a legszerencsésebb megoldás az egyszerű történő csere lenne.

A fentebb leírtak talán érzékeltetik, hogy kitalálni ezt könnyebb, mint megvalósítani. Több szempontnak kell találkoznia a választásnál: az új szőnyeg és terítők legyenek a templomunkhoz illőek és méltóak, ugyanakkor tartósak, amelyek bírják az igénybevételt. Természetesen a csere anyagi vonatkozása sem elhanyagolható.

Mindig jó érzés látni, amikor valami megújul, épül-szépül gyülekezetünkben, legyen az egy lelki közösség, egy új bibliakör; egy látványos vagy kevésbé látványos épületfejlesztés, mint a már nem is annyira új Gyülekezeti központ vagy a Diakóniai központ mostanában kicsinosított raktárhelyisége. Kapjon most újra egy kis figyelmet a templombelső, hiszen óvása, gondozása a mi feladatunk.

Ezúton is szeretnénk felhívni az olvasók figyelmét, hogy amennyiben módjukban áll, támogassák adományukkal ennek a tervnek a megvalósulását. Az erre a célra szánt adományokat a gazdasági hivatalban lehet befizetni.

Gyöngék ereje

KABAI VIRÁG

„NAGYON FONTOS, HOGY A KERESZTYÉN KÖZÖSSÉG MINDEN EGYES TAGJA NÉLKÜLÖZHETETLEN LÁNCSZEME LEGYEN A KÖZÖSSÉGNEK. EGY LÁNC CSAK AKKOR NEM SZAKAD EL, HA A LEGKISEBB SZEME IS MEGKAPASZKODIK A TÖBBIBEN. AZ EGÉSZ KÖZÖSSÉG SÍNYLI MEG, HA VANNAK OLYAN TAGJAI, AKIK TÉTLENÜL MARADNAK. EZÉRT ÚGY JÓ, HA MINDENKINEK VAN MEGSZABOTT FELADATA, HOGY A KÉTSÉG ÓRÁIBAN SE ÉREZZE MAGÁT HASZONTALANNAK ÉS FÖLÖSLEGESNEK. A KERESZTYÉN KÖZÖSSÉGNEK MINDENKÉPPEN TUDNIA KELL, HOGY NEM CSAK A GYÖNGÉKNEK VAN SZÜKSÉGÜK AZ ERŐSEKRE: AZ ERŐSEK SEM LEHETNEK EL A GYÖNGÉK NÉLKÜL. A GYÖNGÉK FÉLREÁLLÍTÁSA A KÖZÖSSÉG HALÁLA.” (D. BONHOEFFER)

Gyülekezeti diakóniánknak a fent idézet bonhoefferi iránymutatás szerinti „szolgálatszervezéshez” kell igazodnia. De ennek nemcsak a diakóniát, hanem egész gyülekezeti életünket át kell hatnia. Azonban a diakóniai szolgálat végzése közben adódnak leginkább olyan helyzetek, ahol a gyöngeséggel – aminek ezer arca tud lenni – a legkoncentráltabban találkozunk. Ez bennünket, szolgálókat, akik mi is sokfélék vagyunk, arra ösztönöz, hogy erős láncszemként tartsuk azokat a testvéreinket, akik belénk próbálnak kapaszkodni.

A diakóniai szolgálatunkban nem lehetünk tétlenek. Ezért arra törekszünk, hogy minden egyes, velünk kapcsolatban lévő testvérünk egyben szolgáló tagjává is váljon a közösségünknek, s így ő is át tudja élni az ajándékozás, az adás örömét.

Évek óta jár egy testvérünk a Diakóniai

központba fürdeni. Amikor csak teheti, hoz valamit: általában egy-egy szál virágot. Örömet jelent számára (és nekünk is), hogy adhat.

Naponta tapasztaljuk a gyöngeségeinkben rejlő erőt és azt is, hogy azon testvéreinktől tudunk leginkább tanulni, akiket első pillantásra talán a legelesettebbeknek látunk. Mert ahogy a fenti idézetben is olvashatjuk, nekünk is nagy

szükségünk van rájuk. Életük Isten ajándéka, és lehet, hogy ez az élet a világ értékrendje szerint ösztönöz, értéktelen, semmirevaló, mi tudjuk, hogy a törekeny cserépedény felmérhetetlenül becses kincset rejt, s ezeknek a testvéreinknek is küldetésük, feladatuk van, melyet csak ők végezhetnek el Krisztus testének javára. Gyöngeségükkel, elesettségükkel, kiszolgáltatottságukkal arra kell, hogy indítsanak, hogy felismerjük bennük Krisztus arát, s olyan cselekedetekre ösztönözzenek minket, melyek által ők is hiteles bizonyosságot kapnak Jézus Krisztus irgalmas, hozzájuk lehajló és őket fölemelő szeretetéről.

„Amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg.” (Mt 25,40)

Múzeumpedagógiai foglalkozások a Ráday Múzeumban

HORVÁTH BLANKA

A 2014/15-ös tanévben Dr. Fogarasi Zsuzsa, a Ráday Múzeum igazgatója, Mikulás Kata múzeumpedagógus, rajztanár és Vargáné Pálfi Györgyi rajztanár együtt kezdtek gondolkodni arról, hogyan tegyék vonzóvá az általános iskolás korú gyermekek számára a Ráday Múzeum adta lehetőségeket. Részletes tematikát készítettek az alsó és a felső tagozat, a rajz szakkör, az ötvösműhely, illetve a pedagógusok számára.

Az általános és szakmai múzeumpedagógiai órák és előadások gyakorlati megvalósítására a 2015/2016-os tanévtől kerül sor.

HUMÁN MUNKAKÖZÖSSÉG

A humán munkaközösség tagjai részéről igény volt arra, hogy betekintsünk a múzeum életébe,

ezért augusztusi munkaközösségi foglalkozásunkon beépítettük a lehetőséget éves munkatervünkbe. A témát közösen választottuk ki, így április hónapban Dr. Fogarasi Zsuzsa „*A díszmagyar*” című viselettörténetről szóló előadását hallgattuk meg múzeumi tárlatvezetéssel, szemet gyönyörködtető vetítéssel fűszerezve.

VIZUÁLIS KULTÚRA

A vizuális kultúra tanmenetekbe beépített tematikák alapján általános tantervű rajzórakon és két tanítási nyelvű rajzórakon az alábbi témák feldolgozásában vettünk részt:

4. ÉVFOLYAM: a negyedik évfolyamos két tanítási nyelvű osztály az ötvös- és fémműves díszítőtechnikákkal, fémmegmunkálással ismerkedett

Ötvös Nagy Ferenc bemutatásával. Amíg az osztály egyik fele a hengerelést, a dróthúzást és a sodronykészítést sajátította el, addig az osztály másik fele Mikulás Kata múzeumpedagógus vezetésével megcsodálta a kiállítás gyönyörű ötvösmunkáit.

5. ÉVFOLYAM: február végén Dr.Szabóné Papp Krisztina tanárnő az 5.d általános tagozatú / magyar-német két tanítási nyelvű osztállyal tett látogatást a Ráday Múzeumba. Egy tetszőleges bibliai jelenetet választhattak a diákok, amit gyurmából formáztak meg. Egymás között jól szervezeten osztották meg a feladatokat, lelkesen munkálkodtak a csoportok. A „Teremtés”, a „Kősziklára épített ház” és „Jézus születése” témákat választották. A foglalkozás végén a gyerekek megtekintették egymás munkáját. Ez az óra kreatívan, hasznos tevékenységgel telt. Elégedetten, jó érzéssel távoztak, remélik, jövőre is visszatérhetnek hasonló foglalkozásra.

Az 5.c általános tantervű osztály a „Jézus világa” témakörben vett részt tárgyalgató foglalkozáson, melyet múzeumi tárlatvezetés előzött meg. Feladat volt a kiállításon látható jelek - ötvösjegek, pecsétek, címerek - megfigyelése. A gyerekek megismerkedhettek a textílfestés rejtelmeivel. A foglalkozáson saját jelet terveztek, majd ennek felhasználásával textiltáskára textílfestéssel festettek mintát.

6. ÉVFOLYAM: Sárközyné Szentkirályi Emese a hatodikos két tanítási nyelvű osztályokkal a művészettörténet tananyaghoz kapcsolódva az ókeresztény szimbólumok után kutatott a kiállítás tárgyainak segítségével. Ezt követően halat és pelikánt hajtogattak a tanulók a kézműves foglalkozáson.

7. ÉVFOLYAM: A „Jézus világa” tárgyalgató foglalkozáson belül a „Kincsek gyűjtése” került előtérbe.

Képeket láthattak a diákok régi pénzérmékről, beszélgettek az érmészetről. Az Újszövetség korának érméivel, az ókori római érmékkel való ismerkedést követte a Biblia történeteinek feldolgozása: Jézus és a gazdag ember története, Jézus

tanítása az adakozásról (Lk 18,10-30, 4Móz 15,37-41, Mt 23,1-2). A foglalkozás keretében a 7.c osztályos gyerekek pénzérméket készítettek levegőn száradó só-liszt gyurmából.

8. ÉVFOLYAM: tárlatvezetés során régi viseletekben gyönyörködhetnek az osztályok, majd a 8.c osztályosok a gyűjtemény festményein szereplő alakok öltözetének megfigyelése alapján modern öltözeteket terveztek.

A 8.b osztályosok a „Sákramentumaink” témakörben beszélgettek a keresztelés és úrvacsora jelentéséről és szerepéről napjainkban, életünkben, majd a keresztelés és úrvacsora eszközeit, emlékeit tekinthették meg a kiállításon. Feladatuk volt a tárgyak megkeresése, jellemzőik összegyűjtése. Ehhez a tevékenységhez feladatlap kapcsolódott, mely alapján festményeket, az úrvacsorához kapcsolódó tárgyakat kellett megkeresni, megnevezni.

Decemberben karácsonyi ajándékkészítő foglalkozáson vettek részt 5-6. évfolyamos tanulónk és osztályfőnökeik Mikulás Kata múzeumpedagógus, rajztanár vezetésével. Nagy lelkesedéssel készítettek ünnepi képeslapokat, karácsonyfadíszeket.

RAJZ SZAKKÖR

Rajz szakkörön élünk az ötvösműhely kínálta lehetőségekkel. Megismerkedtünk az ötvösműhely szerszámaival és az ötvös technika alapjaival: hengerelés, nyújtás, dróthúzás, sodronykészítés, fóliadomborítás. Az ötvös technikai bemutatót önálló munka követte Ötvös Nagy Ferenc ötvösművész vezetésével, irányításával. Az itt elkészített karpereceket, fóliadomborításokat örömmel készítették a gyerekek, a munka sok örömet, hasznos kikapcsolódást jelentett számukra. Reméljük, a jövő tanévben is lesz lehetőségünk ilyen foglalkozásokon részt venni, eddig tanult ismereteinket továbbfejleszteni.

A szakkörön készült ötvösmunkák megtekinthetők a Hírös Agóra Kulturális és Ifjúsági Központ által megrendezett „*Kecskeméti Paletta 2016*” című kiállításon 2016. május 27-től június 15-ig.

„Nagyon tetszett, mert sok szép tárgyat készítettünk, melyeket nem minden nap tudunk alkotni.”
(Vég Bettina 5. c)

„Szerettem ott lenni, mert izgalmas volt a karkötőkészítés és domborítás is. Mindkettő érdekes volt, várom, hogy újra elmehessek.”
(Szűcs Árpád 5. c)

„Az ötvösműhely azért tetszett, mert számomra teljesen új anyaggal, a fémmel dolgoztunk. A vörös- és sárgarezet hajlítottuk, nyújtottuk, formáztuk, és a fóliadomborítás alapjaiba is belekóstolhattunk.”
(Hegedűs György 5. d)

„Nagyon érdekesnek találtam ezt a foglalkozást. Sokat hallottam már róla, de még soha nem próbáltam. Most ez is megvalósult. Mikor a tanárnő mondta, hogy van ilyen szakkör, azonnal feliratkoztam. Az első alkalommal karperecet készítettünk, aminek négyzetes formája volt. A következő héten szintén karperecet készítettünk, csak lapításos technikával. Az ötvösművész mindent részletesen elmondott. Nagyon tetszett a foglalkozás. Legszívesebben minden héten elmennék. Szerintem az élet ilyen apró örömei rendkívül fontosak. Szerettem ilyen remek dolgokkal tölteni a szabadidőmet.”

(Loboda Zsófia 6. c)

„Sok minden tetszett az ötvösművészetben. Új eszközöket ismertem meg, rengeteg tapasztalatot szerezttem, és elsajátíthattam azokat a különleges technikákat, mint a domborítás és a réz megmunkálása. A művész úr pontosan elmondta a feladatunkat.

Sokat tanultunk tőle, sokat segített. A munkánk elvégzésére mindig volt időnk, nem kellett sietni. Ezek a foglalkozások számomra emlékezetesek maradnak. Köszönet érte.”

(Molnár Lídia 6. c)

„Számomra remek élmény volt az ötvösmesterség kipróbálása. Sok csodás élménnyel, tapasztalattal és persze kiegészítőkkal gazdagodtunk. Különböző karpereceket készítettünk, vékony rézfóliákat domborítottunk. A foglalkozás végén mindig csodálva néztük munkáinkat. Mindez nem jöhetett volna létre egy igazán nagy tudású mester nélkül.”

(Rádi Hajnal 6. c)

„Nagyon jól éreztem magam az ötvösműhelyben. Kipróbálhattam és megtanulhattam új, érdekes dolgokat. Az itt készített munkák türelmességre is neveltek. Örülök, hogy elmehettem a műhelybe. Szívesen mennék legközelebb is.”

(Antal Zsófia 6. c)

„Rajzóra keretében jártunk a Ráday Múzeumban. Igaz, már sokszor jártunk ott, de még mindig tartogatott meglepetéseket a számunkra. A tárlatvezetők érdekes feladatokkal vártak. A feladatokat csoportokban kellett megoldanunk, ettől még szórakoztatóbb lett a múzeumlátogatás. A legkedveltebb a kelyheket bemutató kérdéssor volt. A szószerket is megcsodálhattuk a lelkészpalástokkal együtt. A feladatlapok gyönyörű festményekhez vezettek el bennünket. Elgondolkodtunk azon, Ráday Pál hogy tudott ennyi értéket összegyűjteni.”

(Kürtösi Dávid és Csonka Vanessza 8. b)

Áldozócsütörtöki csendesnap

CSŐSZNÉ PETŐ KRISZTINA

A reformáció 500 éves jubileumára készülve a Reformáció Emlékbizottság nevében az Emberi Erőforrások Minisztériuma megbízásából az Emberi Erőforrás Támogatáskezelő programtámogatásra írt ki pályázatot.

Olyan megemlékezéseket, rendezvényeket, ismeretterjesztő programok megvalósulását ösztönözték és támogatták, amelyek a reformáció örökségét kifejező értékőrző, értékmentő, értékteremtő munkához kívánnak hozzájárulni.

„*Református hitünk hősei*” címmel az iskola reformációs csendesnapjához kapcsolódva nyújtottuk be pályázatunkat (REB-15-PROG-0010), mely kedvező elbírálásban részesült.

A határidőhöz kötött programot május 5-én, az áldozócsütörtöki csendesnapon a tantesület és a diákság valósította meg.

A negyedik órában közös istentiszteleten vehettünk részt a templomban, ahol Borsos-Pintér Nóra lelkipásztor az első évfolyam transzparenséhez kapcsolódva a Zsolt. 92,13 alapján hirdette az Igét.

„*Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus.*”

Ezt követően évfolyamonként egy-egy reformátor életével ismerkedtek a diákok tanítóik, tanáraik, hittanoktatóik, lelkipásztoraik vezetésével. Minden évfolyam osztályprogramját

dramatikus játékok is színesítették, melyekbe az osztályközösségek tanulói nagy örömmel kapcsolódtak be. A hithősök életének példaértékű mozzanatait transzparensen és digitális felületen is megtekintettük. A nyolc transzparens az iskola folyosóján kiállítás keretében került bemutatásra. Az iskola első emeletén elhelyezett kivetítőn a reformátorok híres mondatai üzentek a mai református ifjúságnak.

Míg az ötödik évfolyamon tanulók a Ráday Múzeumban tehetek látogatást, addig a 6., 7., 8. osztályosok a Bella banda tagjai által „megreformált” népdalokban gyönyörködhetnek. Örömmel és lelkesen énekelték a banda tagjaival az „*Erdő, erdő de magas a teteje*” kezdetű népdalt, nagy kedvenc lett a Bordal is.

Alsó tagozaton délután kézműves tevékenységgel folytatódott a csendesnap. Az első évfolyamosok tenyerük körberajzolásával pálmafát készítettek, a másodikosok só-liszt gyurmából szívet formáztak, a harmadikosok könyvjelzőt színezték, a negyedikesek krepp-papírból Kecskemét címerét készítették el.

Tartalmas napot élhettünk meg mindannyian számos gazdag programmal fűszerezve. Dicsőség legyen Istennek a pályázat lehetőségéért, a megvalósításhoz kapott ötletekért, erőért, bölcsességért!

Beszámoló a német cserediák programról

2016. ÁPRILIS 20-26.

KÖRMÖCZINÉ PAJOR ANETT

Áprilisban diákjaink egy hétig vendégül látták a németországi Meine város Philipp Melancthon Gymnasium iskolából érkező levelezőtársaikat.

Április 20-án, szerdán délután a 15 fős kis csapat nagy izgalommal indult el Kecskemétre, hogy fogadja az érkező német diákokat és tanáraikat. Névtáblákat a magasba emelve mindenki érdeklődve figyelte, mikor bukkannak elő a vendégek a tükrös tolóajtónál. Elérkezett a várva várt pillanat, és szép lassan mindenki megtalálta

a társát. A német diákokat Gartner Anikó tanárnő és Christoph Brocke, az iskola lelkesze kísérte el. Hazafelé a buszon ki megilletődve, ki bátrabban ismerkedett. Megérkeztünk Kecskemétre, ahol már vártak a szülők. Gyors kipakolás után mindenki hazaindult a fogadó családjához.

Másnap az iskolában kezdett a csapat, mindenki ment társával órend szerint. A második óra után busszal ellátogattunk a Hírös Lovardába. 10 órától délig lovagoltak, kocsikáztak, játszottak

a gyerekek. Megismerkedtünk a lovak testbeszédével, és megsimogattuk a házi állatokat is.

A nagykonviktusban elfogyasztott ebéd után Andi néni vezetésével vízi játékokat próbálhattak ki a gyerekek az iskola uszodájában.

Pénteken a második órában a németes csoport egy kis énekléssel és egy rövid darab bemutatásával köszöntötte a vendégeket. A harmadik óra után tanulóink idegenvezetésével bemutattuk Kecskemét nevezetességeit. Ebéd után a Szabadidő Központban kiugrálták magukat a gyerekek a játszótéren, és a Domb megmászása után gyönyörködhattunk a szép kilátásban.

Izgatottan várták mind a magyar, mind a német gyerekek a sulit. Az este végére már mindenki felszabadultan táncolt, beszélgetett.

A hétvégét mindenki a családdal töltötte. A beszámolók alapján sok színes program várt a vendégekre. Voltak Budapesten, a Balatonnál, a hegyekben, fürdőben, kalandparkban és még számos izgalmas helyen.

Hétfőn korán reggel Budapestre látoga-

tott el a magyar-német diákcsoport. A Hősök terénél találkoztunk idegenvezetőnkkel, aki sok érdekes információt mesélt a látnivalókról. Folytattuk a sétát a Vajdahunyad várához, majd az Állatkerthez, elmentünk a Cirkusz mellett, kívülről megnéztük a Széchenyi fürdő szép épületét. Busszal felmentünk a Budai Várba, megcsodáltuk a gyönyörű panorámát az Országházzal a háttérben.

Egy barlangi moziban megnéztünk egy 3D-s vetítést a magyar történelemről német, angol és magyar nyelven. Sajnos a rossz idő közbeszólt, így a Margitsziget helyett a gyerekek kérésére, egy rövid vásárlós szabadprogrammal zártuk a kirándulást.

Kedden korán reggel álmos-sírós szemmel köszöntek el a gyerekek egymástól, és indult haza a kis csapat.

Gyorsan eltelt ez a pár nap, de a sok élményre, együtt töltött időre, remélem, sokáig fog emlékezni mindenki, aki részt vett a cserediák programban.

Kékbe és zöldbe öltözve...

6. D. OSZTÁLY TANULÓI

A víz világnapját 1994 óta március 22-én ünnepelhetjük világszerte, miután az ENSZ közgyűlése erről határozott annak érdekében, hogy ezzel az életet adó víz megővésének sürgető és létfontosságú kérdésére felhívja a figyelmet.

Kék pólót öltve mi is megemlékeztünk létünk nélkülözhetetlen eleméről, egyik legféltettebb kincsünkről, a vízről. Annak fontosságára, takarékos használatára, a környezettudatosságra és a környezetvédelemre hívtuk fel a figyelmet évfolyamonként egy-egy tantárgyhoz kapcsolódóan.

Az alsó tagozatosok a vízről rajzoltak, festettek, barkácsoltak.

Az ötödik évfolyamosok rajz- és vizuális kultúra-órán vizes plakátokat készítettek, a hatodikosok hittanórán beszélgettek az élő vízről, hetedikben magyar nyelv és irodalomból szöveget dolgoztak fel, majd kulcsfogalmak gyűjtésével szófelhőt készítettek, illetve vízzel kapcsolatos szólásokkal és közmondásokkal dolgoztak. A nyolcadikba járók informatikaórán elkészítették saját ökológiai lábnyomukat, háztartástanon pedig *Vizes lábnyomok* című foglalkozáson vettek részt.

Az iskolai könyvtárban megrendezett Szitakötő foglalkozás, vízzel kapcsolatos kísérletek, vödrös sorversenyek, filmnézés, vízműtelepi látogatás, az elkészült munkákból álló kiállítás színesítette az egy hétig tartó programsorozatot. A képek mellett több helyen kék vödrök álltak egy-egy hozzájuk tartozó tájékoztató plakáttal a vízfogyasztásról és a vízfelhasználásról.

1970. április 22-én Denis Hayes amerikai egyetemi hallgató mozgalmat indított el a Föld védelmében. Már az induláskor több mint 25 millió amerikai állt mögé, ma pedig szinte az egész Földre kiterjed az általa megteremtett

mozgalom. A Föld napja célja, hogy tiltakozó akciókkal hívják fel a figyelmet a környezetvédelem fontosságára. Hazánk 1990-ben csatlakozott a kezdeményezéshez.

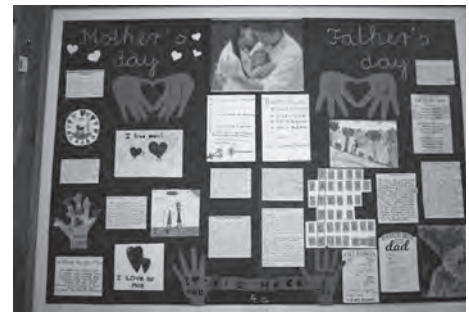
Iskolánkban zöldbe öltöztünk ezen a napon. Papírgyűjtést szerveztünk, hangsúlyozva az újrahasznosítás jelentőségét, hiszen a papír pazarlásával erdők tömege tűnik el környezetünkben.

A tanári szoba előtt Somodi Ferenc kiállított természetfotói mutatták be, milyen csodálatos a körülöttünk lévő világ.

A sulibulin a belépés feltétele a zöld szín viselése volt, kiemelve, hogy a Föld napját nemcsak ünnepelni kell, hanem tenni is azért, hogy szűkebb és tágabb környezetünkben megővjük a levegőt, a vizeket, a növényeket, az állatokat, természeti értékeinket.

Ismernünk kell, milyen a helyes és követendő életmód, és hogy egyénileg mit tudunk tenni környezetünk védelméért. A legfontosabb, hogy ne csak beszéljünk ezekről a dolgokról, hanem tetteinkkel, életvitelünkkel mutassunk példát, hiszen ez mindnyájunk jövőjéről szól!

Nyelvi majális

KALÓZNÉ NÉMETH IZABELLA

A tavasz a majálisok időszaka. Így van ez a Kecskeméti Református Általános Iskolában is, bár nem hagyományos, hanem nyelvi majális ez. Évről évre izgatottan várják a gyerekek a rendezvényt. Az elmúlt években dalokkal, táncokkal és különböző idegen nyelven előadott műsorszámokkal készültek erre a délutánra. Idén kicsit újítottunk, és érdekes vetélkedővel vártuk a tanulókat. Az alsó tagozatosok egy héttel a majális előtt elkezdték a munkát. Különböző angolul és németül beszélő országok tavaszi ünnepeiről készítették színes posztereket, amelyeket a felsősök a folyosókon megcsodálhattak. A posztereken lévő információkat pedig ügyesen hasznosították a versenyen. Ebben a tanévben ugyanis kirá-

kók, keresztrejtvények, kérdések, dal- és versszövegek, képrejtvények és egyéb feladatok várták a versenyre benevező diákokat. Csoportokban lehetett versenyezni, öt állomáson kellett megoldani a feladatokat. A versenyzést eredményhirdetés követte, ahol az első három legeredményesebb csapat jutalomban részesült. A gyerekek a verseny után elmondták, hogy nagyon jól érezték magukat. Sokat tanulhattak a célnevelői országok kultúrájáról, hagyományairól. Mivel a verseny természetesen idegen nyelven folyt, a kommunikációs készségeiket is fejleszthették. S ami a legfontosabb számunkra, hogy sok nevetéssel és vidámsággal telt a délután.

Pedagógiai értékelés: kihívások és módszertani válaszok a 21. században

DR. SZABÓ ILDIKÓ, DR.HERCZ MÁRIA

Az előző tanév értékelésekor a Kecskeméti Református Általános Iskola pedagógusai megfogalmazták azon közös igényüket, hogy szakmai fejlődésük, megújulásuk érdekében kurrens témában továbbképzést szeretnének a teljes nevelőtestület számára. 2016. március 5-én dr. Hercz Mária PhD, a Kecskeméti Főiskola oktatója, a pedagógiai értékelés országosan elismert szakembere az intézmény igazgatójának felkérésére a fenti címmel tartott előadást a tantestület minden tagja számára. Jelen írás az ő előadásának kivonata.

Az interaktív előadás célja az volt, hogy a pedagógiai értékelés megváltozott szerepének, nemzetközi tendenciáinak bemutatására alapozva felvázolja azokat a kihívásokat, amelyekre a 21. század iskolájának választ kell adnia. Mindezt az osztálytermi értékelés fókuszba helyezésével, a résztvevők aktív tanulására építve tette.

Az előadás tartalma:

1. Az értékelés megváltozott szerepe, pedagógiai jelentősége
2. Nemzetközi tendenciák
3. Tanulás és értékelés a tudás évszázadában: fókuszban a z-generációs tanuló és az aktív tanulási stratégiák
4. Az osztálytermi értékelés gyakorlata
 1. KI? KIT? MIT?
 2. MIÉRT? A pedagógiai értékelés célja és funkciói
 3. HOGYAN? 1. A tervektől a valóságig (Az értékelés folyamata)
 4. HOGYAN? 2. Az értékelés tanári stratégiái és dilemmái

5. MIVEL? 1. A pedagógiai értékelés eszközei és módszerei
6. MIVEL? 2. A tanítás gyorsértékelésének technikái
5. Tréning: aktív tanulásra épülő értékelési eszköz alkotása
6. Workshop
7. Értékelépszichológia

A program a résztvevők bevonásával valósult meg, az előadásmodulokat a kollégák egyéni-, páros- és csoportmunkája egészítette ki. A program menete a következő volt:

Program
8: 40 Kihívások és válaszok a 21. szd-ban "OF" : teljesítményértékelés Saját példák
Szünet
9:00 – 10:00 "FOR" : a fejlesztő értékelés
Szünet
10:15 - 10:30 "Best practice" – legjobb gyakorlataink
10:30 – 11:00 "FOR" + "AS" Tanítás és fejlesztés portfólióval
11:00: 12:00 Szakmai műhelymunka
12:15 – 13:00 Bemutatók
13:00 – 13:30 Értékelépszichológia magyarázóhéjban

Néhány dia az előadásból:

TANULÁS MÁS MÓDON

HEURISZTIKUS TANULÁS
KUTATÁS-ALAPÚ TANULÁS
PBL: PROBLÉMA-ALAPÚ TANULÁS
GAME-BASED LEARNING: JÁTÉK-ALAPÚ (JÁTÉKRA ÉPÜLŐ) TANULÁS
LEARNING-BY-DOING: CSELEKVÉSRE ÉPÜLŐ TANULÁS
ÖNSZABÁLYOZÓ TANULÁS
KOOPERATÍV TANULÁS
KOLLABORATÍV TANULÁS

Változások az értékelésben 2.

Milyen céllal?	Ellenőrzés (döntően szummatív)	Fejlesztés (döntően formatív)
Mi a funkciója?	minősítés, összegzés (szelekció)	fejlesztés és / vagy minősítés
Milyen a tanuló szerepe a folyamatban?	passzív	aktív, résztvevő

12

.... és a tudomány mai állása szerint

21. századi gazdasági-társadalmi hatások

CÉLOK változásának következményei a pedagógiában

1. H: aktivitás: a tanuló aktív résztvevő
2. H&P: felelősség
3. P: aktív tanulási módszerek
4. P: pedagógiai térszervezés
5. szociális közegben kapcsolati háló "coach-szerep" / edző
6. affektív hatások jelentősége
7. flow a pedagógiában (flow-tanár a Nobel-díjasokért)

A tanuló pedagógus szemmel

Mitől látja egy-egy tanár másként a tanulót?

- Személyisége
- Saját tudás (műveltség, szaktudás)
- Nézetek
 - Nevelési koncepció
 - Tanítási stílus és koncepció
 - Vezetési stílus
- Sémák
- Attitűdök
- Attribúció
- Elsőbbségi hatás; holdudvar-hatás

Változások az értékelésben 1.

	IPARI TÁRSADALOM	A TUDÁS TÁRSADALMA
Hogyan?	osztályozás	szöveges és alternatív értékelési formák (is)
Mit?	ismeret jellegű tudás	kompetenciák
Mivel?	Tudásszintmérés papír-ceruza alapon; írásbeli, tesztek, feladatlapok	szóbeli, elektronikus, komplex
Hogyan?	tudásszintmérő tesztek	kommunikatív; gyakorlati; projekt; portfóliós feladatsorok

Mit lát vagy tesz másként a pedagógus?

LÁT:

- A gyermek észlelése más
- Személyiségét
 - Tudását
 - Képességeit
 - Tehetségét
 - Kreativitását
- Viselkedését
- Érzelmi reakcióit
- Kapcsolatait

TESZ:

- Interakciók
- Tanítás
- Értékelés

A Hang Mi Vagyunk!

JÁMBOR ZSOLT

Persze a legfontosabb az alkotás öröme. Az, hogy ezek a fiatalok nem utánoznak, hanem újraalkotnak. Személyiségüket, érzelmeiket viszik a színpadra. Bátran felvállalják önmagukat, nyíltan, boldogan, de szerényen élvezik a sikert. Tudják azt is, hogy ennek eléréséhez munka kell, alázatos munka. Meglepő, hogy jó értékítélettel ismerik fel saját helyüket, tehetségüket, lehetőségeiket eb-

Hangzatos, magabiztos cím egy olyan hangverseny beharangozójaként, mely a gimnázium legjobb énekes szólistáit volt hivatott bemutatni 2016. április 20-án az Újkollégium dísztermében.

Hemzsegték a műfajok ezen az estén, hiszen megszólalt itt klasszikus műdal, barokk és klasszikus operaária, népdal, jazz-standard, musical, a populáris zene nehezebb darabjai, többszólamú ének-ritmusjáték, spirituálé.

A nagyszámú közönség jól érezte magát a több mint másfél órás koncerten, ezt bizonyítja, hogy egyik előadó sem tudott csak úgy távozni a színpadról, hosszú, szűnni nem akaró taps és ováció volt a hála magas színvonalú dalolásukért.

Az énekesek nagy része heti rendszerességgel tanulja a hangképzés nehéz titkait a segítségemmel. Néhányan egyedül készültek fel, vagy csoportokban gyakorolják értékes hobbijukat. Sokszínű, változatos, igen magas színvonalú este volt. Rengeteg tehetséget ismertünk meg, és közülük néhány előadó simán nyerhetne valamilyik tehetségkutató versenyen, vagy akár életpályaként is választhatná az éneklést.

ben a nagyon üzletivé váló műfajban.

A hangverseny teljes hang- és képanyaga nemsokára az iskola honlapján is megtalálható lesz!

Várjuk a folytatást!

A fellépők névsora:

Sipos Rita Veronika, Keresztesi Sándor, Daróczy Dóra, Molnár Blanka, Kolozsi-Rechtorisz Brigitta, Urbán Boglárka, Acapella Kvintett, Urbán Zoltán, Gebei Kitti, Kispál Sára, Spáda Valentin, Boróka Citerazenenak (Tiszakécske), Lombos Áron, Református Gimnázium Kamarakórusa, Harmath Sándor tanár úr

A megyei történelemverseny döntője

HARMATH SÁNDOR

A verseny az 1988/89-es tanévben indult újtára a város középiskolai történelem-munkaközösség kezdeményezésére. Az ötlet az akkori szaktanácsadó (később a Katona gimnázium igazgatója) Baltás Dániel fejből pattant ki, aki felfigyelt arra, hogy amelyik megyében szerveznek ilyen versenyt a 10. évfolyamon, ott sokkal jobb eredmények születnek az OKTV-n. (Az első döntőbe bekerült az akkori zeneis diákom, Neuhauser Ágnes tanárnő is.) A Megyei Pedagógiai Intézet megszűnésével kialakult az a gyakorlat, hogy mindig a győztes tanuló iskolája lesz a következő tanévben a verseny szervezője.

Gimnáziumunk a negyedik alkalommal volt házigazda. A döntőt Szenes Mártonné igazgatónő köszöntő szavai nyitották meg április 16-án, szombaton a díszteremben. 124 tanuló nevezett, ebből húsz diákot hívtunk be a februári írásbeli második fordulóra. A szóbeli döntőben három katonás és három refis mellett egy-egy versenyzővel képviseltette magát a kalocsai Szent István Gimnázium, a kiskunhalasi Bibó és a Szilády, a Bolyai és az ÁFEOSZ.

A zsűri (egy főiskolai docens és két gyakorlógimnáziumi tanár) a verseny előtt egy órával ült össze kijelölni a két témát és a forrásokat, valamint – ez újdonság volt mindenkinek – összeállítottak egy rövid feladatlapot évszámokból, nevekből, topográfiából és fogalmakból. A versenyzőknek 30 perc felkészülési idő állt rendelkezésére. A feladatlapból tíz, a két témából kétszer tíz, tehát összesen 30 pontot lehetett szerezni. A mezőnytől nagyon elhúzott két refis versenyzőnk. Kelemen Bálint (10. e) 28 ponttal nyerte a versenyt, Csipak Edvin (10. a) egy ponttal kevesebbet szerezve lett második. A mezőny igen szoros volt, a harmadiknak 23 pontja volt, míg a kilencediknek 20.

A versenyt tehát a jövő tanévben is mi rendezhetjük. Jó előjel, hogy a tavalyi győztes, Góczon Tamás az idén bejutott a történelem OKTV döntőjébe (tanára szintén Tóth Attila), ahol a lehetséges 60 pontból 59-et szerzett, és a harmadik helyen végzett. Szeretnénk, ha ez a történet jövőre is megismétlődne.

Jótekonysági futógála

NÉMETH ILONA

Április 22-én jótekonysági futógálát szerveztünk gimnáziumunkban. Az egész tanulóifjúságot megmozgató rendezvényünkkel az Értelmi Fogyatékosok Napközi Otthonát és ezáltal olyan családokat támogattunk, ahol szellemileg sérült gyermekeket nevelnek.

A szponzorfutásnak is nevezett esemény csodás időben, kitűnő hangulatban zajlott, s közel 300.000 Ft gyűlt össze.

Isten áldja a jókedvű adakozókat!

„Évszakok”

ELSŐ ÁLLOMÁS: TAVASZI TALÁLKOZÁS IDŐSEKSEL ÉS GYEREKEKKEL

JÁNOSYNÉ BÁNSZKY ZSUZSA

A gimnázium tanulóival *Évszakok* címmel a közösségi szolgálat keretében egy programsorozatot indítottunk el. Márciusban, még húsvét előtt kezdődött a projekt. Az első alkalmon tavaszi kézműves foglalkozásokat szerveztünk több helyszínen idősekkel és a Nyíri úti speciális iskolába járó gyerekekkel. A foglalkozásokon virágcserpeket festettünk, díszítettünk vegyes technikával, majd tavaszi virágokat ültettünk a színes kaspókba. Az idősek és a gyerekek egyaránt kreatívan, ötletesen alkottak együtt a diákokkal. Volt, aki több segítséget vagy több biztatást igényelt, de voltak, akik önállóan, remek kezűgyességgel és fantáziával valósították meg saját elképzelésüket. A gimnáziumi diákok felügyelték és segítettek a munkát, kezük alá dolgoztak a nyugdíjas néniknek, a kicsi és nagyobbacska gyermekeknek.

A Fráter utcai Sion házban eleinte csak lassan szállingóztak le a társalgóba a nénik a nem mindennapi programra, hamarosan azonban egy-

re többen társultak a „pingáló” asszonyokhoz és a fiatal fiúkhoz és lányokhoz, majd mindenki színpompás remekművével és illatos virággal térhetett vissza lakószobájába.

Bár a virágok még így, cserépbe ültetve sem tartanak sokáig, de az együtt töltött délután emléke, vidám hangulata, a közben formálódó kapcsolatok, egy-egy gesztus, mosoly, érintés azóta is él bennünk, és izgatottan készülünk egy következő, nyári foglalkozásra ügyességi és csoportjátékokkal.

Ezzel a programmal is szeretnénk közelebb lépni az idősekhez, ünnepet csempészni magányos hétköznapjaikba, türelmet és elfogadást tanulni tőlük. Hasonló élmény volt látni a gyerekek örömét és a hálásan csillogó szemeket a Nyíri úti iskolában és a Platán Otthonban is.

Köszönet az Új Európa Alapítványnak, hogy támogatásával lehetővé tette programunk megvalósítását!

Ősvulkánon jártunk

JUHÁSZ KATALIN

egyik gyöngyszeme, hiszen változatos geológiai múlttal rendelkezik. Van itt az északi heglábnál löszös üledék, édesvízi mészkő, andezittufa és homokos pannon üledék. Nemcsak a változatos alapkőzet, hanem a mikroklimatikus viszonyok is rendkívüli mozaikosságot eredményeznek a növénytakaróban. A mediterrán elterjedésű és a hegyvidéki fajok egymás szomszédságában talál-

Biztos, ami biztos, a busz aljába még néhány mikroszkópot is beszusakoltunk... Április egyik kevésbé szeszélyes hétvégéjén indultunk a Börzsönybe terepgyakorlatra. A csapat 7-11. évfolyamos biológuspalántákból állt. Határozók, tesztaszűrők, petricsészék, lavor, leveseskanál – mindezek elengedhetetlenek egy patak életközösségének vizsgálatahoz. A fóti Somlyó-hegyre felmenni nagyon egyszerű, mivel nem is hegy, csak egy domb, hiszen mindössze 287 m magas. A Gödöllői-dombvidék

hatók. A hegyen élők leghíresebbike a zefír (régben fóti) boglárkalepke bábjai még mélyen a hangyák járataiban várakoznak... A lepke rövid ideig repül, csak kb. két hetet május végén, majd csüdfűfajokra helyezi petéit. Érthető a veszélyeztetettsége, hiszen tápnövény-specialista, és maga a tápnövény is viszonylag kis területen található meg. A hernyót rövid táplálkozási periódus után bizonyos hangyafajok „fogadják örökbe”. A hernyó olyan feromonokat termel, amivel „becsapja” a hangyát. Ha nem így lenne, azonnal elpusztítanák a hangyák a hernyókat. Az érdekes „blöff”-öt kémiai mimikrinek nevezi a tudomány.

Vezetőnk, aki a helyi iskola biológiatanára, a védett területet veszélyeztető tényezőkről beszélt. A cserjésedés természetes folyamat, a fásszárúak visszaszorítása a gyepterületek védelme szempontjából fontos. A tájidegen fajok beültetése is nagyon káros, pl. az akác, az ostorfa, a bálványfa, az erdei és fekete fenyő, valamint az ezüstfa a fajgazdagságot veszélyeztető tényezők. A tájidegen fajok cseréje ma is része a területen folyó aktív természetvédelmi tevékenységeknek.

Úgy 15 millió évvel ezelőtt egyetlen hatalmas rétegvulkán lehetett a Börzsöny, amelynek számítások szerint legalább 25 km lehetett az átmérője. A hegység központi tömbjéről sugár-

irányban futnak le a patakok. A Malom-völgyben elindulva minden virág a „helyén” volt. A vicsorgó (vicsorító fogsorra emlékeztető) élőködő növény, meg is találtuk több fa tövével. A pirosló hunyor, az odvas keltike, a tavaszi lednek virágzása kicsit egybecsúszott az erdei gyöngykölesével és az erdei szellőrózsáéval. Hiába, bolondos egy hónap ez az április.

Délután gumicsizmák kerültek a lábakra, és irány a Szokolya melletti patak. A begyűjtött vízi parányokat alaposan megvizsgáltuk, néhány diák igencsak jó megfigyelő lehet, hiszen az esti vetélkedőn rendkívül hitelesen adta elő az egyik feladatot, ami a „füles planária a szemorvosnál” megjelenítése volt. (Ez a laposféreg mikroszkóppal nézve nagyon vicces fizimiskával bír, mert a gödörszeme miatt kicsit kancsalnak tűnik.)

A harmadik nap Vácrátóton jártunk, ahol a botanikus kertben folyó kutatásokkal ismerkedt a csapat.

Egy kis hiányérzettel indultunk haza, hiszen HM még nem látott foltos szalamandrát, pedig megígértük neki. Nem baj, M, majd jövőre! A természet alázatra tanít bennünket, nem egy gombnyomásra működő „kütyü”, ami bármikor elindítható és kikapcsolható, előhívható, és a mi kedvünket kiszolgáló rendszer. Mindannyian részei vagyunk. Ha van türelmünk, és sok időt eltöltünk benne, megmutatja titkait.

(A terepgyakorlat a gimnázium biológia-kémia munkaközösségének – Juhász Katalin, Vargáné Lengyel Adrien, Labancz István – szervezésében a Nemzeti Tehetségprogram segítségével valósulhatott meg *A kincseket a víz mossa ki a földből* című / NTP-MTTD-15-0110/ pályázat keretében.)

Újból teáztak a gimnazisták

TUSÁNÉ PETRÓCZI LEA

Márai azt írta: „Kávéház nélkül nincs irodalom.” A gimnazisták úgy tartják: irodalmi teaház nélkül nincs április. Így gondolták ezt a 12. d-sek is, ezért az idén is varázsoltak, és április 4-én különleges teázóvá alakították

„VERSSOROK ÚSZTAK A LÁMPÁK
FÉNYE KÖRÜL, RAGYOGÓ ZÖLD
JELZŐK RINGTAK A METRUM
TAJTÉKOS TARAJÁN”
(RADNÓTI MIKLÓS)

át a dísztermet. Az asztalokra egy-egy költő alakját megidézõ terítõ került, a belépõt különleges teák illata és finom sütemények látványa fogadta. Az itallapon titokzatos nedük nevét olvashatták a vendégek. A felszolgálásban segítõink is voltak, Bölcsföldi András, a teológia spirituális kis csapatával nem mindennapi teaválasztékot hozott. Bárki megkóstolhatta „Dside esti teáját”, kortyolhatott egyet a „Túrmezei zsurlóból”, vagy poharában illatozhatott a „Skót mezõk illata”. A vendégek nemcsak italt, hanem verset is rendelhettek. A tea mellé egy költemény is járt, de sokan inkább így fogalmaztak, a vers mellé még egy teát is kaptunk. A felszolgáló egyben versmondó is volt, a titokzatos név az itallapon egy alkotást is rejtett. A költõ üzenete mindenkihez személyesen szólt, a csésze és a rím együtt csendült, a vers dallama és a tea illata együtt keringett a díszterem falai

között, felüdült a lélek, és felüdült a test. De ez a délután még más meglepetéseket is tartogatott az irodalomban megfürödni vágyóknak. A színpadról is szóltak a versek. Elõször végzõs versmondóinkat hallgathattuk meg még egyszer, mielőtt elballagtak volna. Tumor Regina, Barcsik Erzsébet és Szilágyi Anna vers- és prózamondása nagy élményt jelentett mindannyiunknak. Késõbb a versírók is színpadra léptek. Ferenczi Anna és Sipos Júlia saját alkotásaikat olvasták föl a teázó hallgatóságának. A versek mellett a dalok is felcsendültek. Gebei Kitti, Molnár Blanka, Sípos Rita, Lombos Áron közremûködésével Koncz Zsuzsa dalait szólaltatta meg a színpadon. A sok komoly és lélekemelő pillanat között megcsillant az irodalom játékosága is. A rejtvények megoldásához nemcsak irodalmi ismeretekre, hanem humorra és játékos kedvre is szükség volt. De minden nyereség gazdára talált, a magyartanárral is megnyugodhatott, olvas még a mai diákság is.

A teaház lehetõséget adott a meghitt és vidám beszélgetésekre is, a megállásra, a gondolkodásra, az egymásra figyelésre, a rácsodálkozásra, újra észrevenni az üveglakokon megcsillanó színes fényeket, megmosni magunkat az irodalomban, fölismerni, hogy a vers nem megtanulandó tananyag, hanem lelket simogató élmény.

Áprily szavalóverseny

KRETTNÉ BAGI MÁRTA

A Pápai Református Kollégium Gimnáziuma és Művészeti Szakközépiskolája adott otthont a XXII. Országos Református Középiskolai Áprily Lajos Vers- és Prózamondó Verseny döntőjének április 2-án, szombaton.

A döntőre az ország református középiskoláiból 29 diák érkezett, köztük a Kecskeméti Református Gimnázium két versenyzője: Barcsik Erzsébet és Tusor Regina. Az első fordulóban Tóth Árpád- vagy Juhász Gyula-szöveget kellett mondaniuk a diákoknak, a második fordulóban pedig népi vagy népies szöveget vártak a versenyzőktől.

Nagy örömünkre végzős diákjaink a legsikeresebbeknek járó minősítésekkel tértek haza a versenyről: Tusor Regina arany, Barcsik Erzsébet pedig ezüst minősítést kapott.

AZ ÁPRILY SZAVALÓVERSENY EREDMÉNYE

ARANY MINŐSÍTÉS

Fehér Barbara (Baár-Madas)
Merk Bálint (Kaposvár)
Tusor Regina (Kecskemét)
Gera Zsuzsanna (Nagykőrös)

EZÜST MINŐSÍTÉS

Barcsik Erzsébet (Kecskemét)
Gócs Annabella (Sárospatak)
Krett Anna (Gödöllő)
Trunkos Bence (Sárospatak)

BRONZ MINŐSÍTÉS

Horváth Réka (Baár-Madas)
Somogyi Zsuzsa (Baár-Madas)
Szabó Emőke (Lónyay)
Nagy Kristóf (Miskolc)
Cselóczky Boglárka (Nagykőrös)
Boda Sára (Pápa)
Lucza Levente (Pápa)
Kovács Karina Cintia (Pécs)
Fukk Áron (Gödöllő)
Kiss Hedvig Zsófia (Debrecen)

Refi csak egy van!

A BALLAGÁS MARGÓJÁRA

NAGY GABRIELLA

ből dallamok szűrődnek ki, esetenként gyerekzsivaj vagy éppen csak a csengő hangja.

A szülőnek az a hely, amiről minden nap beszámolnak neki, és aminek a parkolóját ő ismeri a legjobban.

Refi csak egy van. Mégis, ahány ember, annyiféle arcát mutatja meg nekünk:

Az építésznek egy igazi műremek a maga csodálatos üvegablakaival, lépcsőivel és kovácsoltvas bejáratával.

A járókelőnek az a hely, ahonnan a kórus jóvoltá-

A látogatónak egy kiismerhetetlen labirintus, sok folyosó, emelet és rengeteg lépcső.

Hogy milyen a Refi nekünk?

Egy refis jelenlegi élete legnagyobb részét itt tölti, éppen ezért teljes mértékben tisztában van vele, hogy milyen egészséges is az a rengeteg lépcső. Egy refis az iskola falain lógó tablókat feltehetően már többször végignézte, mint a családi albumot, és az első átélt szalagavató után azt várja, hogy végre az övé is elérkezzen.

Egy refisnek a pálmafáról elsősorban nem Hawaii jut eszébe, és 10 méteres körzetből megérzi, ha a víz klóros.

Egy refis igazán könnyen jobb kedvre derül, csak meg kell lásson egy ismerős nevet a reménység falán.

Egy refis tudja, hogy a málnás édesség nem csak desszertként funkcionál, és azt is tudja, hogy

olyan szerencsés helyzetben van, hogy kedvezményesen tanulhat meg autót vezetni. Egy refis zenére futhatja a kúpert, és ha a terme jó helyen van, még virág is várja az asztalon. Egy refis pontosan tudja, hogy a templomi oszlop ápol és eltakar, és soha nem felejtí el, miért is

könyörgünk szívből reggelente. Egy refis büntetlenül grefitizhet, sőt még dicséretet is kap érte. Egy refis büszke az iskolájára, még akkor is, ha szívesen elbeszélgetne az egyenruha értelmi szerzőjével. Egy refis tudja, hogy a 450 milyen nagy szám, és mindig kap az alkalmon, ha süтивásár közeleg. Egy refisnek 1000-szer van elege és háborodik fel, és 1001-szer ad hálát azért, hogy refis lehet. Egy refis felvételiző talán egy ijesztő, hatalmas épületet lát, egy refis ballagó pedig rengeteg emlék őrzőjét.

Hiszen ezek a falak sokat láttak minket nevetni, és néha talán sírni is. Látták, ahogy az első napokban barátságok szövődtek, és tanúi annak, hogy hányszor vágunk egymás fejéhez dolgokat, sértődtünk meg, majd békültünk ki. Az osztályaink összes vitájának tárgyát ismerik, és arra is emlékeznek, hogy mégis mindig segítet-

tünk egymáson. Hallották a jövőnk tervezgetését, a hétvégéről szóló beszámolókat és a konviktus éppen aktuális menüjét is. Látták a legnagyobb kudarcainkat és a legnagyobb sikereinket. Ott voltak, mikor megpróbáltunk visszaemlékezni arra a fura nevű költőre, mikor nem jutott eszünkbe az

évszám, mikor elszámoltuk az egyenletet, mikor kiöntöttük a kémcső tartalmát, és amikor megbotlottunk a táncban. Tudják, hogy kitől kaptuk az első gimis egyesünket, hogy ki tetszett nekünk 9.-ben, és hogy hányszor kívántuk azt, bárcsak péntek lenne hétfő helyett. Tudják, hogy mennyire izgultunk szintvizsga előtt, és azt is, hogy a java még hátravan.

Jobban ismernek minket, mint gondolnánk, és alig várják, hogy minél többször viszontláthassanak minket.

Mert Refi csak egy van. Legalábbis nekünk...

Tavaszi sporteredmények a gimnáziumban

A 2016-os tavasz is gazdag volt sportsikerekben: mind úszóink, mind atlétáink, mind pedig labdajátékokban versenyző csapataink az országos döntőbe jutottak.

ORSZÁGOS DÖNTŐBE JUTOTT ÚSZÓINK

BENKE ÁDÁM: 100 m mellúszás **13. helyezés**

TAKÁCS BALÁZS GÁBOR: 100 m gyorsúszás **16. helyezés**

FLOORBALLEREDMÉNYEK

Kispályás floorball diákolimpia: V. kcs. fiú, országos **2. helyezés**

V. kcs. lány, országos **8. helyezés**

VI. kcs. lány, országos **7. helyezés**

Unihoki diákolimpia: V. kcs. fiú, országos **2. helyezés**

Nagypályás diákolimpia: VI. kcs. fiú, országos **4. helyezés**

ATLÉTIKA (MEZEI FUTÓ ORSZÁGOS BAJNOKSÁG)

DÖNTŐBE JUTOTTAK: BLASZÁK LILLA, KARCZA VIKTOR, NÉMA BALÁZS,

NÉMETH DÁNIEL, TALLÉR ZALÁN, VERES SZILÁRD

RÖPLABDA

VI. kcs. lány, országos elődöntő **3. helyezés**

TOVÁBBI KIEMELKEDŐ, NEMZETKÖZI SPORTEREDMÉNYEINK

GÁLIK MÁTÉ (Brazil Ju jitsu)

Európa-bajnokság **3. helyezés** (Lisszabon)

Nogi Európa-bajnokság **2. helyezés** (Róma)

Világbajnokság **2. helyezés** (Abu Dhabi)

BLASZÁK LILLA (uszonyos úszás)

Világkupa **2. helyezés** (Lignano) (50m felszíni)

Nyílt osztrák bajnokság, felnőtt kcs. **1. helyezés** (50m búvárúszás, 50m gyorsúszás)

Országos bajnokság, felnőtt kcs. **2. helyezés** (50m felszíni)

Tegyünk említést Vezsenyi Adriennről (röplabda) és Wunderling Enikőről (kézilabda), akik hétről hétre öregbítik Kecskemét város hírnevét azzal, hogy a nemzeti bajnokságok versenysorozataiban, az első és második osztályában (felnőtt korosztály) sikeresen szerepelnek.

Országos Cserkésznap

2016. ÁPRILIS 23.

PALOTÁSNÉ KASZÁS EDINA

Egy szombat hajnali napon sok izgatott kis- és nagycserkész sietett a kecskeméti vasútállomásra, hogy a kora reggeli vonattal Budapestre utazzanak. Háromszori átszállást követően mindannyian szerencsésen megérkeztünk Nagykovácsiba, a Teleki-Tisza kastély parkjába, ahol egy teljes napra superhőssé válhatott mindenki. Az utazás

megpróbáltatásai után kipihentünk magunkat, az őrsvezetők pedig a regisztrációnál átvették a superhősök megillető köpenyt és a csodakarkötőt, amivel sípolni is lehetett.

A közös zászlófelvonás felemelő pillanatait követően mindenki a saját őrsvezetőjével vehetett részt érdekesebbnél érdekesebb programokon. Voltak, akik túrázni mentek, és útközben ismerkedtek más csapatokkal. Mások sportolhattak vagy kézműveskedhettek. Sok szép egyedi kítűzöt készítettek cserkészeink. Ismerkedhettünk a vadonlakás rejtelmével, és megnézhettük a cserkészszövetség 3D-s nyomtatóival készült nyakendőgyűrűket is. A képességgyűjtő falnál minden őr bejelölhette, honnan érkezett és milyen különleges képessége van. Sajnos sok program előzetes regisztrációhoz volt kötve, és korhatáros volt, így például kiscserkészeink számára kevés lehetőség adódott. őrsvezetők azonban feltalálták magukat, így ők sem unatkoztak.

A késő délutáni számháború rendkívül izgalmasnak ígérkezett, sajnos a hazautazás miatt sem ezt, sem a zászlófelvonást nem tudtuk megvárni. Egy közös csatakiáltással búcsúztunk a többiektől, majd szerencsésen elértük a hazafelé tartó vonatot.

Szép és tartalmas napot tölthettünk közösen, és azt gondolom, hogy minden cserkészünknek felemelő volt ennyi cserkésztestvért együtt látni.

A S.A.J.T. projekt Nobel-díj jelölésére

MATULA ÁRPÁD

"Nagy örömmel hirdetjük ki, hogy Kutatóintézetünk a remek eredményeink miatt Nobel-díj jelölést kapott a S.A.J.T. nevű projektünkért! Hogy ezt a felfedezést bemutathassuk, nyílt napot tart intézetünk február 26-27-én, amelyre mindenkit szeretettel várunk, hogy együtt ünnepeljük meg ezt a csodás eredményt."

A meghívást sokan elfogadták, és 2016. február 26-án 18⁰⁰-kor megnyitottuk kapuinkat a látogatóink előtt. Ruhatári leszerelés után bemutattuk a S.A.J.T. Projektünket, ami az Intelligens egér létrehozását takarja.

Ezután közös játék következett. Fogadás követte a játékok, majd egy nem várt esemény. Az Intelligens egerek elszabadultak!

A visszaalakításukhoz a látogatók segítségére volt szükségünk, hét helyszínen kellett a feladatokat teljesíteniük, ez alatt az elszabadult egerek

veszélyeztették a feladatok elvégzését. Kísérletekkel segítettek az ellenszer kutatásának folyamatát. Ujjlenyomatokat vizsgáltak, a szabadulósobában mérték fel leleményességüket, higgadtságukat, csapatmunkájukat. Érzékszerveik tesztelésével és az ítélőképességük lemérésével is hozzájárultak a kutatáshoz. Minden nehézség ellenére sikerült megszerezni az ellenszerhez szükséges adatokat és információkat a tesztelesek során, az egereket visszaalakítottuk. Szerencsére ez az apró baleset nem szivárgott ki, így az egész intézet feszülten várta a díjkiosztót. Végre megjött a hír, a Nobel-díjat megkaptuk! Ennek öröme leköltöztünk az Újkollégium tornatermébe, ahol egy párnacsatára került sor. Majd egy izgalmas puszicsata után takarodó következett.

Másnap 7³⁰-kor volt az ébresztő, majd reggeli után a látogatók is elhagyták intézményünket.

Emmaus ház 30. születésnapján csapatnap!

CSENDES NÓRA

Idén is eljött a szeszélyes május, és a virágillat, a fehérlő akácfa, osztálykirándulások és vizsgák mellett elhozta a 121. Dr. Vetéssy Géza cserkészcsapat tagjainak a hagyományos csapatnapot is. Sok jó ember kis helyen is elfér, esetünkben pedig kis számú jó ember bírt el sok-sok hellyel. A vonattal vagy biciklivel érkező cserkészek ismét meghódították az Emmaus házat, a pincéktől kezdve a palacsintasütő-standon át a legtávolabbi bokorig. A vadonlakó cserkészek bemutatója

mellett kipróbáltuk a lövészetet, meghallgattuk a dzsembori résztvevőinek beszámolóját, jókat beszélgettünk és nagyokat játszottunk. A kicsik és a nagyok is megtalálták a maguk szórakozását (a kisebbeknél ezt a játékok, a nagyobbaknál a gyülekezet finomabbnál finomabb sütijeit tesztítették meg). A sok tanulás és munka közben mindenkinek jót tett ez az önfeléd nap a természetben, villámgyorsan eltelt az idő. Várjuk a következő alkalmat!

Interjú Dr. Szabó Ildikóval, a Kecskeméti Református Általános Iskola igazgatójával

BÁN MAGDOLNA

Gyülekezeti újságunk ezen számában házigazdai szerepre kértük fel általános iskolánkat. Igyekezünk egy kicsit megismerni a sok-sok programon keresztül az itt folyó tartalmas munkát. Nem véletlen az sem, hogy dr. Szabó Ildikó igazgatónőt is mikrofon végre kértem, hiszen nála jobban senki sem ismeri az iskolát. Örülök, hogy az interjún keresztül most őt is jobban megismerhetjük.

▪ *Milyen gyerekek képzeljük el az igazgatónőt, és hogyan telt a gyermekkora?*

Szüleim, családtagjaim szerint a jó gyerekek közé tartoztam. Igyekeztem a feladataimnak megfelelni, a velem szemben támasztott elvárásokat teljesíteni. Sok barátom volt, nem voltam magába zárkózott, csak a könyveknek és tudásnak élő kisgyermek. Ami érdekes lehet a gyerekeknek, hogy én általános iskolában az Ókollégium épületébe kezdtem járni, mert akkor még ott volt a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola. Az épületben akkor nem egyházi intézmény volt, de az én kisiskolás korom ehhez a helyhez kötődik. Az Ókollégiumban, a földszinten balra fordulva, ahol most a Ráday Múzeum helyiségei vannak, ott volt az elsős tantermem. A porta az ásványkiállító terem helyén volt. Az Ókollégiumban lévő tornaterem melletti épületben pedig a pedellus bácsi lakott. Emlékszem a falépcsők olajos sza-

gára, mert abban az időben még olajjal tisztították a lépcsőket, melyeken még két évig jártam. Az udvaron játszottunk, szaladgáltunk, illetve akkori gyerekjátékokat játszottuk, pl. bújócskát, fogócskát, a lányok gumizást.

Református családba születtem, gyermek-istentiszteletre első osztályos koromban az édesanyám vitt el, majd nagyobb koromban magamtól jártam. Adorjánné Marika nénihez kezdtem gyermek-istentiszteletre járni. Sosem felejttem el a vinyettás aranymondásokat, amelyeket ő gépelt, és azokat ragasztgattuk abba kis fekete kartonfüzetbe, amelyeket ő készített. Nagyon egyszerűek voltak ezek a segédeszközök akkoriban, de élénken emlékszem rájuk. Később Varga Lászlóné Ica néni csoportjába jártam, Agárd és Emmaus következett ezután. A mostani gazdasági hivatal helyén lévő tanácssteremben voltak a konfirmáció-előkészítő órák. Ifire aztán Mitkához (szerk. Fodorné Ablonczy Margit) és Somogyi Lászlóhoz a parókia presbiteri szobájába jártunk, és a pincében lehetett pingpongozni. Bő 30 évet kell visszamennünk az időben, ismertük egymást a templomból, az istentiszteletekről. Most jó érzés úgy találkoznom szülőkkel a Kecskeméti Református Általános Iskolában, hogy együtt voltunk régen ifisek, vagy együtt konfirmáltunk Varga Laci bácsinál.

Összegezve nagyon kiegyensúlyozott, boldog, vidám gyermekkorom volt. Úgy nőttek fel, hogy a nagyszüleimmel egy udvarban laktunk. Minden nyári szünetben rám és a testvéremre ők vigyáztak. Három generáció együttélésében növekedhettünk fel. Ez olyan biztonságot jelentő háttér, ami életem végéig elkísér. Átlagos gyerekként emlékszem magamra, semmiben sem voltam a többiekől nagyon eltérő, egy voltam a sok közül.

- *Magától érthető volt-e a pályaválasztása, illetve a szülei támogatták-e ebben?*

A pályaválasztásom igazából a gimnáziumi években erősödött meg bennem. Egyértelmű

volt korábban is, hogy humán érdeklődésű vagyok. Kiváló középiskolai tanárim voltak. Magyartanárnőm, Beke Józsefné Zsuzsa néni volt az a meghatározó ember az életemben, akinek a hatására, példája nyomán választottam a pedagógusi pályát. A szüleim természetesen engem mindig, mindenben támogattak, és az a kiegyensúlyozott gyermekkor, amire most itt visszautaltam, az ő és nagyszüleim érdeme.

- *Melyik gimnáziumba járt?*

A Bányai Júlia Gimnáziumba jártam, mert csak ott volt olyan nyelvi tagozat, ami engem érdekelt. Kiváló gimnázium volt, nagyon-nagyon jó tanárim voltak, válogatott osztályba járhattam. Volt osztálytársaim között számos kiválóság van, idén lesz a 25 éves érettségi találkoznék.

- *Mindig ilyen ambiciózus volt?*

Szorgalmas voltam. Nem tartom magam karrieristának. Céljaim vannak, a munkabírásom elég jó, szeretem a vállalásaimat teljesíteni. Ha úgy érzem, hogy valamire meghívást kapok, mindig elismerésként fogadom. Tudom, hogy azt akkor meg kell hálálni azzal, hogy lehetőség szerint jól is végzem el.

- *Hogyan alakult az élete az érettségi után?*

Az érettségi után Budapestre kerültem. Az ELTE-n tanultam, és magyar-amerikanisztika szakos középiskolai tanári diplomát szereztem. Egyetemistaként tanultam Amerikában részképzésen, majd visszajöttem szülővárosomba, Kecskemétre. A tanítóképző főiskolán kezdtem el dolgozni, és egy év múlva felvettek az ELTE Magyar nyelvészeti doktori iskolájába. Stilisztikából írtam a disszertációm. Közben dolgoztam a főiskolán, amikor először Laci bácsi (szerk. Varga László) felkérésére óraadónak jöttem.

- *Miért vállalta el az igazgatói feladatokat?*

Mindenekelőtt rendkívül megtisztelő volt az,

hogy egyáltalán gondoltak rám. Az meg még inkább megtisztelt, hogy kik. Azok, akik gyerekkorom óta ismertek, illetve az iskola akkori igazgatója kifejezte, hogy szívesen tenné az én kezembe ennek az intézménynek a vezetését. Ez volt az, ami elgondolkodtatásra készítetett, tudva azt, hogy nagy feladat, mert az elődök kiválóak, és a lécz magas. De igazán az volt számomra megható, mikor a tantestület – akikkel együtt dolgoztam több mint tíz évig – szinte egy emberként támogattott. Ha ők azt mondják, hogy igen, az nekem olyan üzenet, amit nem szabad nem komolyan venni. Értük dolgozva kell ezt a szolgálatot végezni. Az ember nem a maga idejének az ura, nem maga dönti el, hogy mit szeretne csinálni, hanem a feladatok szabják meg, hogy aznap éppen mit fog tenni.

▪ *Mennyire nehéz igazgatónak lenni?*

Nem könnyű, és ez nem üres frázis: nagyon sokfelé kell megfelelni. Ezek a megfelelési érdekek sokszor akár egymásnak ellentmondóak is lehetnek. Nyilván egyaránt meg kell felelni a körülöttem lévő embereknek, aki lehet a vezetőm, vagy velem azonos szinten dolgozik, vagy én vagyok számára a referenciapont. Meg kell felelni természetesen a gyerekeknek, a szülőknek, a tágabb környezetnek. Gyakran csak a mozgásteret tudom mérlegelni: most nagyobb vagy egy kicsit szűkebb. Minden tettek, mozdulatnak súlya, és azonnal több interpretálása van. Ez a megbízás egy tanulási folyamat is, melyben kellenek emberek, akik a segítséget, a támogatást, a hordozást adják. Ez elsősorban a család, aztán azok a közvetlen kollégák, akikkel együtt dolgozom. Ki kell emelnem a helyetteseket, akik bátyáim. Ugyanígy gondolok a titkárságra és a nevelőtestületre is, akikről tudom, hogy igyekeznek minden tőlük telhetőt megtenni a nagyon sokat változó, olykor nehéz, bizonytalan körülmények között azért, hogy ők biztos hátteret jelentsenek a gyerekeknek

és a szülőknek. Ebben nagyon egymásra kell hangolódnunk.

▪ *Milyen területen munkálkodik még?*

Továbbra is tanítok a főiskolán, docens vagyok, illetve mint a főiskola oktatója több olyan nemzetközi kutatásban veszek részt, melyek tíz éve tartanak több európai országgal. Kialakult egy komoly szakmai csapat, mely az írásbeliség – szakszóval literáció – jelenlegi európai helyzetét, fejlődésének, fejlesztésének lehetőségeit vizsgálja az oktatás minden fokozatán. Sok utazással jár ez a feladat, konferenciákon való részvétellel, publikálási kötelezettséggel angol nyelven. A két terület nagyon jól kiegészíti egymást. A hallgatók között szoktam olyan szemmel is járni, hogy esetleg új munkatársként ki jöhetne szóba. A tantestület tagjai közül többeket tanítottam is, hallgatóként megismertem, esetleg nálam szakdolgozott, és most itt van. Azt is fontosnak tartom, hogy a kutatásokban megismert nemzetközi trendeket, elvárásokat például tanártovábbképzésbe beépítsük, olyan témát válasszunk, ami kurrens, újdonság.

▪ *Igazgatóként továbbra is tanít az általános iskolában?*

Végig tanítottam az elmúlt évek alatt, és most is van egy nagyon okos, tehetséges, kiváló tanulókból álló csoportom. Ők az iskola egyik két tannyelvű hetedik osztálya, ott tanítok angolt. Büszkén készülök velük a középfokú nyelvvizsgára. Nekem az nagy ajándék, hogy láttam őket elsősként, hozzám kerültek akkor, és úgy mennek el nyolcadikból, hogy végig az én kezem alatt lesznek. Hogy elsőől nyolcadikig tudja tanítani egy pedagógus ugyanazokat a gyerekeket: óriási lehetőség. Szívem szerint akár több csoportot is tanítanék.

▪ *Ön számára milyen az ideális iskola és benne a tanárok és a diákok?*

Mindenképpen fontos, hogy nyugalom, biza-

lom és őszinteség legyen mindenki szívében. Így legyen gyerek és felnőtt, felnőtt és felnőtt között is. Ez a lelki nyugalom, a biztonság minden mást meghatároz. Nagy érték a tudás, amit vagy átadni, vagy birtokba venni szeretne itt mindenki. A tudásátadás azonban csak akkor működik, ha a lélek rendben van, és a lélek csak akkor nyitott a gondolatokra, ha egyensúlyban van. Ezért tartom fontosnak, hogy mi immár 22 éve a templomban kezdjük a napot, a ¼ 8-as istentiszteleten több osztályunk jelen van. Aki ott kezd, tanár, gyerek egyaránt, az lecsendesedik, üzenettel lép be az iskola épületébe, már hoz magával valamit. Így lehet már másra is figyelni, mert először arra a napra elkértük a segítséget, hálát adunk azért, hogy itt lehetünk, dolgozunk. A kérdésre viccesen válaszolva: a legideálisabb iskola természetesen a Kecskeméti Református Általános Iskola.

- *Hogyan látja igazgatóságának elmúlt idejét, mit sikerült megvalósítani terveiből, és mi az, amit szeretne még?*

Kellett egy pályázatot, vezetői programot írni annak idején, és az abban megfogalmazott célokat igyekszem nap mint nap követni és betartani. Nemrég, április végén estem át tanfelügyeleti ellenőrzésen, ahol ezt az említett dokumentumot is vizsgálták. Az ígervények teljesülését a külső ellenőrző bizottság kiválónak találta. A fent említett dokumentumban szerepelt, hogy az iskola hitéletét mindenképpen kiemelten kell kezelni. Azt gondolom, hogy ennek megvannak az intézményesített keretei továbbra is. Minden évben, minden osztály két napot az egyházközség Emmaus házában tölt; régi szokás, megtartottuk. Említettem a ¼ 8-as istentiszteleteket. A csendesnapok szintén ilyen alkalmak. Minden hónapban van tanári bibliaóra, s 19 éve házigazdái vagyunk az országos bibliaismereti versenynek. A tehetséggondozás szintén az iskola kiemelt feladata. Csoportbontásban tanítjuk már elsőtől

az idegen nyelvet a két tanítási nyelvű osztályokban, mely időszak alatt a másik csoport magyarból, matematikából szintén csoportbontásban tanul. Ez azt jelenti, hogy már alsó tagozattól, ha nem is minden órán, de alkalmanként főtárgyakat kis létszámban tanulnak gyermekeink. Ez nemcsak tehetséggondozás, hanem a felzárkóztatás is: van, akinél ez kiemelést jelent, van, akinél pedig a gyengeségek megerősítését. Azt a sok-sok eredményt, amit az iskola az indulása óta elért, gyarapítottuk. Fontosnak tartottam azt is, hogy a kollégák lehetőséget kapjanak a mindennapi munkájuktól kissé eltérő területekbe is bepillantani. Erre lehetőségük van a továbbképzések alkalmával. Egyéni továbbképzéseiket az iskolai munkával összhangba hozzák, az ott hallottakról beszámolnak egymásnak közösségeikben. Belső továbbképzéseket tartanak, és volt már testületi továbbképzés is. Kiemelem a Kodály Intézettel való együttműködésünket, mellyel a nemzetközi vérkeringésbe is bekerültünk, valamint volt olyan nemzetközi pályázat, melynek gyakorlóiskolája voltunk, tanárasszisztentst is kaptunk pályázatból külföldről. Testvériskolánk van, mellyel élő a kapcsolatokunk.

A jövőre nézve ebben a sokat változó környezetben – nyáron talán újabb változások elé nézünk – a változatlan rugalmasságát szeretném nyújtani. Azt gondolom, hogy a stabil szervezet rugalmas. Ahol nem kell állandóan változtatni, ott annyira rugalmas a szervezet, hogy minden változáshoz úgy tud igazodni, hogy nem kell teljesen felforgatni. Legyünk egy olyan sziget, ahol mindenki úgy dolgozhat, úgy tanulhat, úgy jöhet be, hogy itt valami kiszámítható van. Ennek a lehetséges emberi hátterét szeretném továbbra is biztosítani. Szóba kerülhet, beszélgettünk arról, hogy további tagozatokat lehetne indítani. Sportban még erősödhetnénk. Az úszás népszerű, de mellé még más sportágakat is érdemes lenne felkínálni. Erősek vagyunk mű-

vészeti nevelésben, matematikában, humán területen, magyarból, történelemből kiválóak az eredmények szintén, az idegen nyelv is itt van erősségként.

12 pedagógusminősítésen vagyunk túl ebben a tanévben, és a következő tanévben hasonló nagyságú a minősítendőök vagy az arra alkalmasok száma. Minden külső bizottság elismerte az itt dolgozók munkáját, s már érkezéskor így köszöntöttek bennünket: ide tanulni jöttünk. Minden alkalommal mind az iskola egészéről, mind az egyes látott óráról, az adott osztályról kimagaslóan jó véleménnyel voltak. Vitték a jó hírünket a városban, az országban. Kollégáink kiváló felkészültségről, hozzáértésről, gyerekszeretetről, fegyelemről tettek tanúbizonyságot. Mind az iskola büszkeségei.

- *Hogyan látja az általános iskola helyzetét 2016-ban a városi, egyházi és állami iskolákhoz képest?*

Stabilnak érzem, és úgy gondolom, hogy nagyon jó a pozíciónk mind a három területben. A városban az egyik legkeresettebb iskola a miénk továbbra is. A verseny élesedik, mert a demográfiai hullámvölgy már elérte az óvodákat, s hamarosan ez megérinti az iskolákat is. Tenni kell azért, hogy gyerekek jöjjenek, elébe kell menni az igényeknek. Azon kell dolgozni, hogy mi továbbra is ott legyünk az élvonalban, mert csak a jó iskola tud megmaradni. Ha az egyházi iskolák között mérjük meg magunkat, akkor az előbb említett minősített kollégák óráiról megfogalmazott külsős

véleményt hozom ide, ami mindig református szakértőktől származott. Az országos bibliaismereti versenyünkön, ahová eljönnek több egyházi iskolából az ott dolgozók, fenntartók, iskolavezetők, mindig elismeréssel nyilatkoznak rólunk. Tehát úgy gondolom, hogy egyházi viszonylatban is megálljuk a helyünket. Az országos összehasonlítást illetően pedig hadd hozzam ide a kompetenciamérést, ahol tanulóink 75%-a az országos átlag felett teljesít. Ezek az eredmények nem azt jelentik, hogy hátra szabad dőlni, azon kell dolgozni, hogy ez megmaradjon.

- *Mi motiválja még?*

A gyermekem, Marci fiam. Hirtelen más nem is jut eszembe. Az élethosszig tartó tanulás jegyében most szerzem a közoktatás-vezetői szakvizsgát. Mint tudjuk, a Kecskeméti Főiskolából egyetem lesz, s ez szakmai elvárásokat támaszt. Az egyetemen tanítás még jelent egy-két új feladatot, például habilitálni szeretnék, illetve ez elvárás lesz.

- *A sok munka mellett mi jelent az Ön számára kikapcsolódást, hogyan töltődik fel?*

Szeretek olvasni, de arra nagyon kevés időm jut. Szívesen olvasok szépirodalmat. Szeretek színházba járni, amire szintén elég kevés időm jut, és szívesen vagyok csendben magam. Nekem szükségem van arra, hogy valamennyi időt úgy töltsék el, hogy nem ér semmilyen külső inger. Szívesen vagyok otthon, szeretek magam körül rendezkedni, rendet tenni, a családtagjaimmal együtt lenni. Akkor ki tudok kapcsolódni.

valamikor a
 ent Hármaslagnak e korszak
 illetékesnek nevesebbikem vagy több-
 nek az elyankas Ezeréletek Szolgá-
 nem az henc fnyabár hímák.
 nemj sem ne taplalkad sem ne
 hogy ne láttatát kért az en bec-
 yanak. s. Segítőjének lemm Macar
 gy átalhyában a henc hencé henc
 ke, és az hnyazénczyháruak hnyé-
 ássa méltó kizpár elnygok hnyé-
 az ne legyen főképén hnyé-
 az ne legyen főképén hnyé-

1. Logya. a Reformáció elve
 nem kell azt esniadni hogy nem
 tsa a Magyar Kemretek kését abban az időben. A mely fe-
 culunknak megőrzéséről a Tudományban és az értelem-
 ben minden minden felé, az Hittörténet a Papáknak s. a Magyar
 Papáknak gonj és vébedelmis szereléből. Az erkölcsekről, nehogy
 törvénnyel mondhatjuk hogy a Magyar Kemretek a hnyé-
 és egéltéesebb kerékjém Tudományra bé, hnyé-
 mine sem közönseten mások hnyé-
 nek s. Vallanák Ma is a Romai Hnyé-
 (Mint az Góvör murejaya ama Góvör emlékezei
 nagy Tudomány s. Fehé Hóesi Cs. Janus Hnam a X.
 Létreeremi Collegiumuk ezen tizen nyolcadik Hnyé-
 nak elemi nékem is Hnyé-
 Tizen és Dilemmák ellen Hnyé-
 ban.) De az nem annyira kell Góvör a Romai
 s. Tamirak-
 gyenlyer bé-
 aryában Ma-

Gyülekezetünk első anyakönyve

MIKOLA TAMÁS

A Kecskeméti Református Egyházközség legrégebbi I. számú anyakönyve 1712 és 1777 közötti keresztelési, esketési, továbbá 1713 és 1777 közötti temetési bejegyzéseket tartalmaz. A kötet 832 számozott oldalból áll, és az anyakönyvi bejegyzéseken túl számos más, igen értékes feljegyzést is tartalmaz a kecskeméti református gyülekezet régmúltjára vonatkozóan. Kecskeméti Selymes János, aki az 1650-es évek közepén született, Debrecenben tanult, majd 1700-tól 1721-ben bekövetkezett haláláig Kecskeméten szolgált református lelkészként, megírta a „Reformáció Históriaját”, a „Bibliák magyar nyelvre fordításának történetét”, „Kecskemét város és környékének reformációját”, „Kecskeméti református családok elősorolását” és a „kecskeméti lelkészek időrendes jegyzékét” saját koráig. Kéziratát lelkésztársa, Veresmarty László Péter másolta be az 1712-től vezetett anyakönyvbe. A kötet végén egy később keletkezett, de szintén igen becses forrást talál-

unk: ez a Polgár Mihály kecskeméti lelkész által 1844-ben megkezdett lista a Kecskeméten szolgáló lelkészek, fontosabb iskolai oktatók, valamint a kántorok névsorát tartalmazza, továbbá ismerteti az idejükben történt legfontosabb eseményeket is. Polgár Mihály listáját a későbbiekben is folytatták, így az egészen 1927-ig tartalmaz feljegyzéseket.

A féltve őrzött anyakönyvet 1990-ben restauráltatta az egyházközség, a levéltárban megforduló kutatók ma csak kesztyűvel lapozgathatják. Digitalizálását évek óta terveztük, ez azonban csak most valósulhatott meg Székelyné Körösi Ilona, a Katona József Múzeum főmuzeológusának nagylelkű felajánlása folytán. A művet teljes egészében lefotózták és digitalizálták levéltárunk számára, s mindezért anyagi ellenszolgáltatást sem kértek. Reményeink szerint a digitalizált anyakönyv a nyár folyamán fel fog kerülni a könyvtár honlapjára, így bárki számára elérhetővé válik.

Kösd össze a pontokat a számok mentén, és megtudod hova került Jónás!
Színezd ki a képet!

Gyülekezetünk és kollégiumunk hírei

Június 12. vasárnap

- 09⁰⁰ Istentisztelet a templomban
 11⁰⁰ Hittanos évváró a templomban
 18⁰⁰ Hitmélyítő-tanító istentisztelet a templomban

Június 15. szerda

Utolsó tanítási nap

Június 19. vasárnap

- 09⁰⁰ Úrvacsorás istentisztelet a templomban
 11⁰⁰ Úrvacsorás családi istentisztelet a templomban
 16⁰⁰ Az általános iskola tanévvárója a templomban
 18⁰⁰ Úrvacsorás hitmélyítő istentisztelet a templomban

Június 22. szerda

Presbiteri gyűlés

Június 25. szombat

Múzeumok éjszakája
 Cserkészek az Újkollégiumban
 Grádics kórus koncertje a templomban

Június 26. vasárnap

- 09⁰⁰ A gimnázium tanévváró istentisztelete a templomban
 11⁰⁰ Családi istentisztelet a templomban
 18⁰⁰ Hitmélyítő-tanító istentisztelet a templomban

Június 27 – július 1. hétfő-péntek

Kiscserkész tábor Tiszaugon

Július 4 – 8. hétfő-péntek

Hittanos tábor 1. Emmausban

Július 5 – 10. kedd-vasárnap

Szeretethét Aklihegyen

Július 8 – 17. péntek-vasárnap

Cserkész csapattábor a Zempléni

Július 11 – 15. hétfő-péntek

Hittanos tábor 2. Emmausban

Július 30. és augusztus 27. szombat

18⁰⁰ KARZAT

Augusztus 1 – 6. hétfő-szombat

Többgenerációs nyári tábor Felsőtárkányban (Jelentkezni június végéig lehet!)

Augusztus 30. kedd

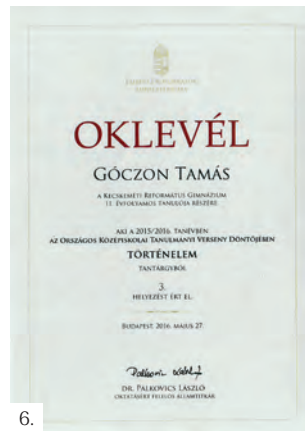
- 16³⁰ Az általános iskola tanévvárója a templomban
 18⁰⁰ Gimnázium tanévvárója a templomban

FELHÍVÁS

A gyülekezeti újság ingyenes, bárki számára a templom kijáratánál, a Református Pontban és a hivatalokban elérhető. Mi mégis szeretnénk az olvasók szívére helyezni, hogy amennyiben lehetőségük van, továbbiakban is támogassák adományukkal az *Új Szőlőskert* kiadvány megjelenését. Egy lapszám megjelenési költsége 400,- Ft. Kérjük, adományukat a templom bejáratánál lévő perselybe helyezték el.

TARTALOM

- 2 BÁN MAGDOLNA: Főszerkesztői gondolatok
A ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON
- 3 VASS RÉKA ADRIENN: Keresztyének híre
L LÉLEKTŐL LÉLEKIG
- 4 GYŐRI JÓZSEF: A samáriai falu előtt
- 4 RÁBA GYÖRGY: Remény
- 5 HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE: Hang és csend
- 6 HENRY ÉS RICHARD BLACKABY: Isten sokszor és sokféleképpen szól
- 6 ERNIE KLASSEN: Miért vagyunk még a földön?
- 7 MAX LUCADO: Isten az oltalmazónk
N NÉGYSZEMKÖZT
- 9 BÁN MAGDOLNA: Négyszemközt Hörcsök Imre főgondnokkal
E EZ TÖRTÉNT...
- 13 MOLNÁR ILLÉS: A misszió kulcsa a keresztyén közösségfejlesztés
- 17 PUSKÁS JÚLIA: Emmaus 30
- 19 BÁN MAGDOLNA: Minden rosszban van valami jó!
- 21 BÁN MAGDOLNA: Felhívás
- 22 POLGÁR SÁNDOR: Hét évtized távolából...
GY GYÜLEKEZETI ÉLET
- 23 MIKESI TIBOR: Baranyai gyülekezeti kirándulás
- 24 BORSOS-PINTÉR NÓRA: „Isten új és új világosságokat gyűjt bennünk”
- 25 HORDÓS ADÉL ZITA, HEGEDŰS IMRE: Konfirmációs bizonyágtételek
- 27 SZONDINÉ ASZTALOS ÉVA: Beléptető
- 28 KUTI JÓZSEFNÉ FILEP KATALIN: Közadakozás a templom kárpitjára
D DIAKÓNIA
- 30 KABAI VIRÁG: Gyöngék ereje
K KOLLÉGIUMI ÉLET
- 31 HORVÁTH BLANKA: Múzeumpedagógiai foglalkozások a Ráday Múzeumban
- 34 CSŐSNÉ PETŐ KRISZTINA: Áldozócsütörtöki csendesnap
- 36 KÖRMÖCZINÉ PAJOR ANETT: Beszámoló a német cserediák programról
- 38 6. D OSZTÁLY TANULÓI: Kékbe és zöldbe öltözve...
- 39 KALÓZNÉ NÉMETH IZABELLA: Nyelvi majális
- 40 DR. SZABÓ ILDIKÓ, DR. HERCZ MÁRIA: Pedagógiai értékelés: kihívások és módszertani válaszok a 21. században
- 42 JÁMBOR ZSOLT: A Hang Mi Vagyunk!
- 43 HARMATH SÁNDOR: A megyei történelemverseny döntője
- 44 NÉMETH ILONA: Jótekonysági futógála
- 45 JÁNOSYNÉ BÁNSZKY ZSUZSA: „Évszakok”
- 46 JUHÁSZ KATALIN: Ősvulkánon jártunk
- 48 TUSÁNÉ PETRÓCZI LEA: Újból teáztak a gimnazisták
- 49 KRETTNÉ BAGI MÁRTA: Áprily szavalóverseny
- 50 NAGY GABRIELLA: Refi csak egy van!
- 52 Tavaszi sporteredmények a gimnáziumban
- 53 PALOTÁSNÉ KASZÁS EDINA: Országos Cserkésznap
- 54 MATULA ÁRPÁD: A S.A.J.T. projekt Nobel-díj jelölésére
- 54 CSENDES NÓRA: Emmaus ház 30. születésnapján csapatnap!
K KÖZÖTTÜNK ÉLNEK
- 55 BÁN MAGDOLNA: Interjú Dr. Szabó Ildikóval, a Kecskeméti Református Általános Iskola igazgatójával
K KINCSESTÁR (27.)
- 60 MIKOLA TAMÁS: Gyülekezetünk első anyakönyve
- 61 **M** MÓZESKOSÁR
- K** KITEKINTŐ
- 62 Gyülekezetünk és kollégiumunk hírei

1. Huszárkiállítás (fotó: KEOL.hu)
2. Véradás (fotó: KEOL.hu)
3. Szerenád a könyvtár teraszán

4. Magyar érettségi vizsga (fotó: KEOL.hu)
5-6. Góczon Tamás (OKTV 3. hely)
7. Őregdiák találkozó

